

Aslen Ardahanlıyız ama annem babam küçükken buraya gelmişler. Daha doğrusu babam gelmiş. Sonrasında işte ben de burada doğmuşum “****” mahallesinde dünyaya gelmişim. Hâlâ da orada yaşıyorum. Babam annemi çok seviyormuş, öyle evlenmişler annem istemiyormuş ama en son babanın şeylerine dayanamadım, evlendim, diyor.

Şöyle, doğduğum zaman annem annesine çok bağılıymış. Annem annesi olmadan duramıyor. 3-4 ay sonra diyor ki ben duramıyorum annemi getireceğim yanıma filan neyse annesi geliyor. Sonra anneannem geldiğinde bir hastaneye gidiyorlar filan. Anneannemin kanser olduğu ortaya çıkıyor. Bu arada anneannemin okuması yazması yok. Hiçbir şekilde söylemiyorlar ve annem diyor ki “ben artık annemi bırakmam, benimle birlikte yaşayacak.” Böyle 17-18 yaşına kadar anneannelerle birlikte yaşadım.

Babam anneme çok düşkün, o yüzden güzel bir çocukluk yaşadım. Yani çoğu erkekten göremeyeceğim şeyi babamdan gördüm. Hâlâ da öyledir. Annemle böyle ufak bir tartışmaları olsun filan hemen bize patlar yani, hiç küs filan kalamaz. Çocukluğumda da babamın durumu çok iyi değildi. Sonradan yavaş yavaş düzeldi filan ama annem benim hiçbir şeyden mahrum bırakmazdı yani o dönemin şartlarında olabileceğinin en iyisini hep yapmaya çalışmış filan ve hep böyle yani annemle de iki arkadaş gibi belli. Çünkü ben 12 yaşına kadar tek çocuk olarak büyüdüm. Sonradan işte annem, anneannem kanserdi diye yapmıyordu, ona bakmak için sürekli hastaneye getir götür işleri filan. Zaten anneanneyle dedenin yanında büyüyünce biraz şımarıklık da oluyor. Annem kızsız anneannem izin vermiyor. Anneannem izin verse, dedem izin vermiyor filan. Ondandır sürekli anneannemle oyun oynardık. Onları çok hatırlıyorum. Yani anneme hatta geçen dedim ki: “ya anne biz seninle hiç oyun oynamıyormuşuz.” Çünkü, dedi, anneannenle oynuyordunuz. Evet, dedim. Yani geçmişe dönük baktığımda her gün neredeyse anneannemle oyun oynuyorduk. Mesela belli bir saatimiz vardı. Bir de şey yapardı. Anneannem mesela geçen size ne anlatacağım diye düşünürken aklıma geldi. Anneannem biz çok yaramazlık filan yaptığımızda derdi ki: “Gel senin sırtını birazcık ovayım ben, sen otur burada”. Hâlâ da geçen onu fark ettim kendimi sinirli hissedince böyle bir şey olunca, biri benim sırtımı okşayınca, ben hemen yumuşuyorum ve orada dalıp gidiyorum. Uyumasam da böyle benim bütün sinirimi alıyor. Dedim ki “sanırım anne onunla alakalı” dedim. Farkında mısın bilmiyorum ama dedim “****” da da var. Hani klasik dedim. Biri sırtıma dokunun bile bundan haz alıyorum yani. Hani bu cinsel bir haz değil ama bu beni aşırı mutlu ediyor. Güven veriyor bana, garip bir şekilde. Birinin benim sırtımı sıvazlaması filan. Öyle büyüdüm. Büyüdüğüm apartmanda 3 tane daha kız çocuğu vardı. Öyle sürekli bir şey vardı ama onu hatırlıyorum çok net. Mesela bir kız arkadaşım vardı. Durumları çok iyi olmasına rağmen hep bende en iyileri oluyordu. Annem bana alıyordu, o da benden görüp aynısını alıyordu. Buna çok sinirleniyordum mesela. Geçen babaannem anlatıyor işte “****” Kızın babaannesine diyormuşum ki: “sen eğer benim bu yeni aldığım oyuncakları o kıza söylersen bende senin “****” hakkında konuştuklarını ona söylerim.” Küçükken de fenaymışım. Ondandır onu öyle tehdit ediyormuşum, sırf benim oyuncaklarımdan almasın filan diye. Sonra ben 12-13 yaşına geldiğimde işte bir kız kardeşim oldu. Bu arada kız kardeşim olmasını çok istiyorum. Bütün sınıfın kız kardeşi, erkek kardeşi var, benim yok. Ondandır çocuk doğduktan sonra ben bir afalladım ama işte böyle sürekli onu kıskanıyorum filan. Ondandır geçti ama sanırım bir şey kalmadı. Annem çok belli etmemeye çalıştı. O dönemleri hatırlıyorum. Sürekli bana şey

diyordu: “istemiyorsan verelim onu başkasına, sen böyle davranacaksın. Sen istedin diye aldık işte.” Hatta geçen anneme onu diyorum. Sen de az dümenci değilmişsin. Beni kandırıyor verelim diye nereye vereceğiz çocuğu. Böyle bir çocukluk geçirdim. Çok güzel çocukluğum hakkında bir de şey vardı. Benim dayılarım alkol alıyor ama mesela bir dayım çok güzel, her akşam sofrasında alkol içer ama başka bir dayım kendini kaybediyordu içince. Ondan sonra dayım zaten kanserden öldü. O dönemler çok kötü geçti. Annem sinir krizleri geçiriyor sürekli. Çok genç öldü. Çünkü yani yaklaşık 40 yaşındaydı öldüğünde. O öldüğü dönemlerimiz çok kötüydü. Annem ilaç alıyordu ve sürekli uyuyordu yani onları hatırlıyorum. Bir tek orada mesela annemin bana kızdığı, bağırdığı anım olarak o var. Annem beni tavuk almaya göndermişti. Tavuğu yanlış aldım diye o kadar bağırmıştı ki ilk defa hayatımda. O kadar bağırmıştı ki annem hatta şey der: “ama sen de hiçbir şey hatırlamıyorsun, bir kere iyi ki bağırmışım onu hatırlayıp duruyorsun.” Aklımda mesela annemin bana kızdığı anılarla ilgili bir tek o var. Çok bağırmıştı. O dayımın öldüğü dönemden ölmeden birkaç gün önce filan. Öyle bağıra bağıra babam en son şey demişti, onu hatırlıyorum mesela. Babam dedi ki: “ne yapıyorsun sen, yani altı üstü yanlış almış olabilir filan.” Annem o dönem çok sinirliydi. Bu yaklaşık bir sene kadar sürdü. Baya zor bir dönem geçirdi. Sürekli ağlama krizleri filan geçiriyordu ve kasılıp titriyordu. Ondan sonra o dönem annem bir tedavi gördü. Psikolojik olarak ağırdı bayağı, bir de sürekli uyuyordu işte. Dayımın dinlediği kasetler vardı filan. Onları dinliyordu. Dinledikçe ağlıyordu filan. Bu arada ailede herkes kötü, çünkü dayım çok genç öldü. Çocukları kaldı filan. Sonra ardından eşi hiç tasvip etmedikleri biriyle evlendi. Anneler iyice kötü oldular. Bayağı kötü bir dönem geçirdik o ara. Ondan sonra ama annem topladı kendini. 1 seneye kadar topladı kendini. Bir o dönemim var, böyle çok buruk geçen, çok net hatırlıyorum. Hatta böyle kendi kendime filan yıkanmaya başlamıştım. O dönem bitlenmişim. Annem bana çok bakardı tabii. Ben bilmiyorum hiçbir şeyi. Anneler, o dönemi hiç hatırlamak bile istemiyorlar. Konusunu bile açmıyorlar ama bende çok net şeyler kalmış. Dayım zaten çok sinirli bir insandı. Dayımdan da korkuyorduk. İçince ne yapacağımı bilemiyordu. Herkese saldırıyordu filan. Bir orada dayımdan çok korktuğum zaman aslında bana hiçbir şey yapmazdı. Beni çok severdi ama annelere filan gelip bağırınca sadece anneme de değil. Teyzeme filan, herkese bağırdı. İşte içiyordu, kusuyordu filan bir o dönemleri hatırlıyorum. Bir de dayımın öldüğü dönem, dayım çok kötü oldu. Annemin başında titredi filan. Ölüm döşeğinde olduğu zamanları hatırlıyorum. Zaten çok da yaşamadı. 1–1,5 ay içerisinde gitti dayım. Akciğer kanseri olmuştu.

Sürekli beraberdik zaten, annem de dayım ölmeden birkaç ay önce dayımla küsmüşlerdi. Belki de o yüzden de çok kötüydü. Yani annem dedi ki: “yeter artık, ben bıktım sürekli sürekli.” Dayım çünkü çok şey çıkartıyordu yani. İçiyordu ama normal içmiyordu. Diyorum ya benim bütün dayılarım içiyor ama herkes kendi halinde işte. Dayım rakısını içer, 2-3 kadeh öyle uyur; kimseye bulaşmaz. Bu dayım artık abartmıştı ama hani alkolik olmuştu. Tedavi filan da olabilecek durumda değildi zaten, ciğerlerine vurmuş. Hatta annemin en büyük korkusu odur. Biz bazen kızlarla dışarı çıkarız, bana yemin ettiriyor işte “lütfen onlar içse de sen içme.” Bazen arayıp diyorum ki: “işte anne ben bir tane bira içeceğim, yani herkes içiyor filan” diyorum. Kızım: “lütfen beni ara hemen filan” aklı çıkar mesela. Annemin en büyük korkusudur içki içmemiz. Bir kerede mesela şey olmuş. Babam da arada bir bira içermiş. Ateşlenmişim, kadında bunlar galiba travma kalmış. Alkol deyince annemin eli ayağı titriyor. Diyor ki “alkol içmeyin

de ne yapıyorsunuz” yapın. Annemle ilgili mesela bunu çok net hatırlıyorum. Bir de hep şey der, bir erkekle, bir kadınla alakalı konuştuğumuzda bize hep der ki “sizi seven erkekle evlenin kızım. İşte bir kadın bir erkeğe her zaman alışıyor, onun merhametini seviyor, onun onu sevişini seviyor ama bir erkek sevmediği bir kadına hiçbir zaman gerçekten tam anlamıyla eş olamıyor. Sizi seven biriyle evlenin” der. Hep der ki: “ben bir daha dünyaya gelsem babanızı severdim. Hani keşke en başında ona o kadar çektirmeseymişim,” filan. Hep bunları anlatır ama dayıma baktığımda mesela yani rol model almaya çalıştığımda, dayım çocuklarına çok düşkündü. Dayım kızı için mesela, kızı var benimle yaşıtı. Onun için ölürdü mesela ama içiyordu işte, karısına kötü davranıyordu filan. Geçen kuzenimle konuştuk, işte annem filan hep birlikte ya dedi ki: “Babam bana çok iyiydi. Bana en iyisini yapmaya çalışırdı ama anneme öyle davrandığında ben paramparça oluyordum. Babam bunu fark edemiyordu.” dedi. Tamam, babam bana bir kere bile tokat atmadı ama babamın annemle olan arbedesinden ben perişan oluyordum. Yani ödüm patlıyordu. Babamın bana vurmayacağını biliyordum ama anneme vuruyordu. Hep bu kalır mesela aklımda erkeklerle ilgili.

Sonra ben lise çağlarıma geldim. Biraz da galiba sinirli bir kişiliğim var ya böyle hemen parlıyorum.

Hatta derken bu garip kişiliklerle takılmaya başladım. Sanırım ya bu hayatın bana cilvesi. Babam bu kadar iyi iken babamı herkes çok sever, yaşadığımız mahallede. Akrobalarımız, yani anneannem. Anneannem ölürken falan, babamdan helallik istedi. O kadar severler. Her yerde babamın belli bir şeyi vardı. Benim o eski erkek arkadaşım bile babam ondan nefret ettiği halde hep derdi ki “babam muhteşem bir insan, altın gibi.” Buna rağmen ben çok garip erkeklerle ilişki yaşadım. Yani hep böyle çok sinirli, vurdulu kırdılı, mafyatik adamları. Beni bunlara çeken neydi bilmiyorum yani. Kız arkadaşlarım da derler “ya bu kadar düzgün bir ailen varken nasıl sen böyle insanlarla birlikte olmayı seçebiliyorsun?” Hani bir de babam da oturur benimle konuşur. Erkek arkadaşım da olsa bu kadar yüz göz olmayız. Hani bir doğruluğun verdiği bir şey var ama yine de çaktırmadan sorar ya da annem. Annemle zaten konuşurum da Babam çaktırmadan genelde sonra ya da iste şey der “bak biri olursa annenle tanıştır hani. Benimle tanıştırmama ama annen senin kimle takıldığını bilsin kızım. Kim olduğumuzu bilsinler, başımızı öne eğdirecek biriyle lütfen gezme tozma. Bak sana zarar verirler” derdi. Çünkü babam da kızının ne mal olduğunu biliyor. Biliyor ki hep o tarz adamlarla takılıyor.

Neyse ben lise çağına geldim. İlk ilişkiyi yaşıyorum filan, hani böyle daha zaten, böyle el ele bile tutuşmuyorsun. Bakışmalar falan ama ya herkes normal çocuklardan hoşlanıyor. Beni vurdulu kırdılı, okumayan tipler, böyle sokakta kalmış tipler; hani benim psikolojimde yatan şey ne, beni bunlara çeken şey ne, bilmiyorum. Sonra bir tane yakın arkadaşım var annemle annesi falan da görüşüyor bu arada. Onlara gidip geliyorum. Dayısı varmış işte, asıl hikâyem burada başlıyor. Dayısı var benden hoşlanıyor, sürekli yazıyor. Benden de 8-9 yaş büyük.

Bir gün şey dedi bana “ya kanka dayım seni ekliyormuş niye kabul etmiyorsun?” Bizde sabah akşam. Dedim “kanka, dayım kim ki? Kabul edeyim hemen” dedim. Hani ailece de görüşüyoruz filan. Bak dedi “şu” filan. Dedim “ya Allah onun belasını versin. Her gün bana mesaj atıyor ne terbiyesiz bir adam bu. Hani söyle bana mesaj atmasın.” Neyse bir gün yine onlardayız. Ben onlarda falan kalıyorum. Abisi falan var ama öyle şey bir aile değiliz. Hani annem bilir, gönderir

onlara, güvenir. Hani normal erkek arkadaşım la gidip kalamam ama kız arkadaşım da kalırım. Bana ne abisi var, amcası var, beni ilgilendirmez modunda bir aile. Ondan sonra ben yine onlarda kalıyorum bir gece. Bu yine bana mesaj atmış filan. Abisi de yanımda kızın. 1 yaş var zaten aralarında abisi bile denmez.

Dedi ki “iki dakika bilgisayarı ver, bir şeye bakıp geri vereceğim.” O sırada mesaj atmış bu çocuk, ben hiç cevap vermiyorum o zamana kadar. O da “iyidir, aşkım, senden n’aber” yazmış dalga geçmek için. Neyse oradan bizim konuşmamız başladı. Keşke hiç başlamasaydı. Ondan sonra ben işte açıklıyorum: “Yemin ederim abi ben değilim ya, ben yapmadım” falan fistan derken işte benim numaramı istiyor falan, olaylar silsilesi geldi mi de üst üste gelir. Sonra ben amcamlarda Facebook’umu açık unutuyorum. Amcam da bu çocuğun sürekli bana yazdığını görünce buna küfrediyor. “Sen diyor, kimsin lan yaşından başından utanmıyor musun?” Ben de mecbur, normalde çocuk benim bir buçuk yıldır falan telefon numaramı istiyor, imkânı yok vermiyorum; cevap bile vermem. Numaramdan aradı. Ya çocuk da beni tehdit etmiş bu arada, demiş ki “sen görürsün.” “Seni bir yakalayayım sokakta” demiş. Ben de aradım dedim ki... Ben tabii çocuğum ben yazmadım mesajları kimin yazdığını da bilmiyorum. Şimdi amcam yazdı da diyemiyorum. Birbirlerini görseler kavga edecekler. Yemin ederim, ben yazmadım, kusura bakma, dedim; kapattım telefonu. Daha durur mu numaramı aldı, sabah akşam arıyor. Ertesi gün şey diyor: “seninle çıkıyoruz zaten.” Benim de niyeysel nasıl hoşuma gidiyor. Allah’ım çıldıracağım bir kıskanıyor filan. Böyle mutlu oluyorum falan ama hani bu olayların nereye varacağını bilmeden önce. Sonra çok ciddi boyutlarda çok ciddi şeyler oldu.

Daha 17 yaşında filanım, işte biz çıkmaya başladık. Böyle garip bir şekilde istekleri oldu falan. Böyle hiç benim istemediğim şekilde. Daha o zaman hiç kimsenin elini tutmamışım, korkuyorum her şeyden filan canım da böyle garip şeyler yaptı beni zorla “****”e götürdü. Sonra ilişki ilerledikçe beni tehdit etmeye başladı. Annene söyleyeceğim seni, babana söyleyeceğim.

Evet, işte bir gün bana şey dedi sana dedi, bir sürprizim var falan, beni bir eve götürüyor falan. Bu arada ben çıktığımızı da kabul etmiyorum ama o çıkıyoruz diyor, falan. Benim de içimden geliyor ama istemesem hiç gitmem. Böyle zoraki bir şeyler yapmaya çalışmalar falan filan. Derken bir yerde ben kendimi bıraktım zaten. Ben şey moduna geçtim, ben ne yaptım, ben kimin yanımdayım ben, bir de sürekli kendime zaten bu bende hep vardı. Anneme anlatmak istiyorum. Anneme bir kere anlatmaya çalıştım, annem çok sinirlendi. “Sakin, sakın” dedi “o pislikle senin yan yana geldiğini bile duymayacağım” dedi. “Duyarsam çok kötü bozuşuruz” dedi. Anlatamadım o gün, ondan sonra bu arada annemden hiçbir şeyimi saklamıyorum yani. Nefes alsam anneme diyorum ki ben bugün nefes aldım. Her şeyimizi konuşuyoruz ama anlatamıyorum içimde çığ gibi büyüyor. Bu sefer tehditler başka yerlere gitti. Ananı öldürürüm, babanı öldürürüm, kardeşini kaçıtırırım. Çok farklı bir şeye gitti. Bu sefer beni öldürmeye kadar geldi yani. Tehdit boyutlarını aştık artık biz, ciddi anlamda beni öldürme raddelerine kadar geldi. Hani ben artık ölümümü bekliyorum. Eve bir geliyorum yani insanın göğüsleri morarır mı? Göğsüm, sırtım her yerim morluk içinde sürekli dayak yiyorum filan ama bir şekilde de ayrılamıyorum. Yani ayrılmak istiyorum, önce bir tehdit ediliyorum, sonra beni barıştırmak için yalvarıyor. Onun da psikolojisi hiç iyi değil. Zaten böyle babasız büyümüş, çok ezilmiş, hırpalanmış biraz. Sonradan öğreniyorum ki böyle ciddi gayrimeşru işleri var. Çok ciddi bir mafyalarla, karanlık kişilerle, kötü işlerin içinde ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum

hiçbir zaman. Sonra bir gün cezaevine girdi. “İşte beni bırakma şöyle böyle işte çıkacağım şu bu.” Ben bir sene kadar bekledim. Bu arada annem öğrendi çıktığımızı. Biz iki buçuk yıl falan oldu. Annem de fotoğraflardan öğrendi. Ben 100 tane falan fotoğraf çıkartmışım. Annem sadece dedi ki:” sana yazıklar olsun. Bana bunu mu layık gördün?” O dönem çok kötü bir dönem yaşadık. Annem benim yüzüme bakmıyor. Bu arada babam da biliyor ama bana bildiğini söylemiyor. Bu arada babam da benimle hiçbir şekilde konuşmuyor. Evde hiç kimse benimle konuşmuyor. Annem sadece şey dedi: “kaçmana falan gerek yok, çıkıp gidebilirsin, eşyalarını toplayıp, haberin olsun.” dedi. Sakın, dedi öyle bir şeyi de kafana koyup bizim başımızı öne eğdirme, dedi. Çıkıp eşyalarını toplayıp gidebilirsin, dedi. Ondan sonra ben zaten dedi: “öyle biriyle görüşen birini evimde de istemiyorum. Ben kızım olarak da görmüyorum.” dedi. Bu sefer annemle de ilişkilerimiz koptu. Zaten onun baskıları, tehditleri filan ama annem benim neler yaşadığımı anlayamıyor.

Yani mesela şey huyu oluştu bende. Ben normalde babamın yanında bikini ile de geziyorum. Sıfır kollu da sutyen, hiç utanmayan bir tipteydim ama üstümü değiştirirken biri odaya girdiğinde çığlık çığlığa bağıryordum. Çık, niye giriyorsun filan. Mesela banyoda sürekli anneme lifletirdim kendimi. Saçımı taratırdım filan, bunları kestim ama annem anlamıyor ne olduğunu. Sadece diyor ki: sende iyi beni kurtardın saç taramaktan filan, modunda. Kendini lifletmiyorsun filan. Bunları çözüyor ama neden olduğunu çözemiyor. Çünkü vücudum sürekli morluklar içinde. Garip kıskançlıkları vardı. Mesela kendi abisi, beni yolda görüyor selam veriyor kavgaya başlıyor. Kavga olarak da değil, ben hiçbir şekilde kendimi açıklayamıyorum. İşin sonu beni dövmekle bitiyor. Dövdükten sonra da özür dileyip barışmaya çalışmaktı. Ben seni çok seviyorum, şöyle böyle, hakaretlerin bini bin para hani, ağza alınmayacak kelimeler. Sonra bir gün neredeyse zaten ben de kafayı yiyordum artık, şey benim için bitmişti artık. Hani öldürsün, kurtulayım modundaydım. Bir gün geliyorum çenem şiş, öbür gün geliyorum kafamda 6 tane yarık. Öbür gün gidiyorum kaşım patlamış ya gözümün içi bile kanıyordu. Bir insanın gözünün içi kanamaz ama beyine basınç yapınca orada patlamış damarlar. Hani her gün dayak yemiyordum ama sürekli yani bir karşı gelemezsin ona falan, bütün hıncını benden çıkartıyor. İşte ailesine gittim, dedim ki “ben dedim ayrılamıyorum, beni tehdit ediyor. Ben dedim babama söyleyeceğim ne oluyorsa olsun. Babamla da birbirlerini öldürüyorlarsa öldürsünler umurumda değil” diye onlara blöf yapıyorum. İşte ablası da: biz ne yapalım? Sen, o zaman biz iki kardeşi birbirine mi kırdıracaksın? Dedim ki abisine söyleyin o zaman falan. Ablası aradı. Ablasına da bağırdı: “sen kimsin de aramıza karışıyorsun” filan sürekli böyle sanki ben onun karısıyım. Zaten bunu böyle görüyordu. Bunu da dile getiriyordu.

Hiçbir şey yapmadım, bu arada üniversitedeyiz. Ben o dönemde işte yüksek lisansa çağırılıyorum. Hocalarım referans mektubu yazıyor. Bayağı iyi derslerim falan hoca bana dedi ki seni dedi asistanım seçiyorum, dedi. Bundan sonra da benimle birliktesin, dedi. Notları falan birlikte şey yapıyoruz. O sıra hocanın bir şeyleri bende yani sürekli. Biri bana mesaj attı tam onun yanındayken. Dedi ki: notlar sendeymiş ne zaman alabilirim? Hoca sana mail atmış. Mailini yolla, dedim ben de. Vay efendim bugün senden not isteyen yarın senden ne ister? Bana aranızdaki ilişkiyi açıklayacaksınız. Bu arada sadece bana da bulaşmıyor, etrafımdaki herkese yani bana özel bir şey değil. Artık ben insanlara zarar vermesinden filan korkuyorum. Hani ben zaten dayacağımı yiyip çekiliyorum.

İşin garip tarafı kendimden nefret etmeye başladım. Hani bir süre sonra Allah'ım ne olur öleyim kurtulayım. Hani bir süre sonra hatta inancımı kaybetme raddesine geldim. Ya diyorum ki neden ben bunları yaşıyorum, hani 17 yaşındayım ve ne yapmış olabilirim bunları yaşayacak? Yani kime ne yapmış olabilirim de böyle bir şeyle itham ediliyorum? Böyle bir şeyle sınav oluyorum ya. Bir de işin garip tarafı ayrılmaya çalışıyorum. Ayrılamıyorum. Adam bir şekilde gönlümü alıyor ve ben hiçbir şey olmamış gibi barışıyorum. Bir hafta sonra yine aynı olaylar tabii hiçbir şekilde bitmiyor. Tabii beni aldatmaları falan da onu hiç saymıyorum zaten. Deli gibi dul kadınlarla takılıyor. Böyle dul diye tabir ettiğim kadınlar, şey bekar kadınlardan bahsetmiyorum. Evlenip boşanmış bekar kadınlardan bahsetmiyorum. Çok iğrenç bir şekilde hani kocasından farklı şekilde ayrılmış, farklı hayat süren tipler. Ondan sonra mesela kadınlar da biliyor benim olduğumu ama ona rağmen hiç umurlarında değil. Çünkü birbirlerine garip şekilde iğrenç iğrenç ilişkileri var. Bu sırada benimle de iğrenç ilişkisi var. Bu arada beni kimseye göstermiyordu. Mesela burada takıldığı arkadaşları var. Benim evden dışarı çıkmama dahi izin yok hiçbir şekilde. Şu camdan kafamı çıkarsam “sen kime göstermek için çıkarttın kafanı” sürekli takip halindeyim. Şey hatta bir dönem hatırlıyorum. Ben uyuyamıyordum ondan izin almadan. Yani sürekli mesaj atıyor. Ben uyuyacağım haberin olsun. Çünkü eğer arar da ulaşamazsa kıyamet kopar. Yani hani hadi bir de buyur buradan yak. Neredeydin? Kimleydin, diye. Paranoyak bir şekilde bana takmış. Hatta bir süre sonra biraz ben bunu yonttum. Düzelttim hani, artık çünkü dayanamıyordum. Annem öğrendikten sonra düzeldi. Çünkü annem şey dedi ona, annem hiçbir şekilde kabul etmiyor bu arada ilişkimizi. Ablası filan çok garip kişiler. Ablası evli bir adamla evlenmiş, yaşıyor yani evli bir adamla birlikte yaşıyor. Ondan sonra diğer abisi sürekli cezaevinde falan ondan sonra bir tane ablası var, çok düzgün annemin görüştüğü bir ablası.

Bizim de bunlarla muhabbetimiz şuradan başlıyor. İşte bunlar köyden kurban getiriyorlar. Babam da her sene bunun babası ile kesiyor. O kurbanda tanıştık biz. Kızla arkadaş olduk, olmaz olsaydık. Ondan sonra annesi annemi tanıyor. Arkadaşlar birbirlerini görüyorlar, selamlaşıyorlar falan. Annemi arıyor işte diyor “benim haberim yoktu, “****” “****”le mi çıkıyormuş?” İşte annem de sadece şey, dedi ya yazıklar olsun ya, dedi. Ya bir kardeşine bak yani, dedi ki “bu çocuk üniversitede okuyan bir insan. Nasıl sen bunu yapabildin. Hiç mi vicdanın yok. Kardeşin mafya ya.” Bu arada da ben bilmiyorum ama ne işler yaptığımı hepsini kimlerle işler yürüttüğünü filan, annem öğreniyor. Muhtemelen babam öğreniyor. Annem bana söylüyor diyor ki “sen bunu bunu yapıyor musun?” filan. Hâlâ ablaları da böyle bir insanı kandırma şeyindeler yani, neyden cezaevine girdiğini kimse söylemiyor. Sır gibi saklanıyor. Ya neyden, yani bir adamla kavga etmiş. Ya ne kavgası bir buçuk senelik kavga mı olur hiçbir şey olmadıysa filan.

Ben kendi çabalarımla öğrendim falan, işte ablasına söylüyorum. Sus sus kimsenin yanında söyleme, modunda böyle sürekli bir şey üstünü kapatma şeyinde. Diyorum ki ablasına “ben barışmak istemiyorum.” Beni ablası arıyor 100 kere, 200 kere annesi arıyor. Diyorum ki: “abla ben barışmak istemiyorum. Ne olur Allah rızası için bırakın peşimi.” Şey diyor bana işte diyorum ki bak beni aldatıyor, aldattığı kızlar var. Zaten diyorum herhangi biriyle de ilişki yaşayabilir. Gayet güzel devam edebilirler. Ne olacaktı, diyor. Senle mi yapsaydı, diyor. Kızlarla yaptığı ne var, diyor bizi de aldatıyor kocalarımız, filan bu moddalar. Ya benim

anneme bakıyorum. Benim babam biriyle ya bırakın aldatmayı, az gülüşse falan böyle aptalca bir şeyini yakalasa, annem ciddi bir şey görse, benim annem bir daha babamı hayatta eve almaz. İmkânı yok, o ilişki biter yani. Ya bunlara bakıyorum diyor ki” ne var kocam beni de aldatıyor.” Sevmiyor, onlarla farklı amaçlar ya, farklı amacı mı var ya, o zaman sen kocanı doyuracaksın ya kocanı doyuracaksın, ya da doymayan bir kocan varsa diyeceksin ki “hadi yallah.” Bu arada ben de diyemiyorum. Numaramı değiştiriyorum. Mesela görüşmek istemiyorum. Babamı arıyor,” size kızınızla ilgili bir şeyler anlatacağım telefon elinizde olsun.” Beni arıyor kahveye resimlerini asacağım garip garip fotoşoplar yapıyor resimlerime. Benim de aklım çıkıyor. Çünkü babam gerçekten o kadar düzgün bir insan ki bunları görse babam kalp krizi geçirir. Ölür zaten hani, asla kaldıracak bir insan değil. Kahvede benim fotoğraflarım. Bu da bunu yapabilecek bir kişilik bu arada. Sonra annem ablası ile tartıştı, dedi ki: ya dedi konuşmak istemiyorum bir daha beni arama “dedi kapat. Tamam dedi ne olduysa oldu dedi işte falan ablası bize geldi. Kapıları kırıyor açın kapıyı anlatacağım diye. Senin kızın diyor fotoşop yapmış diyor. Bu arada ablası da var resimlerde hep birlikte çekmişiz falan. Ondan sonra onlar ben değilim, diyor. Kızın bilerek yaptı filan. Annem dedi ki “ya 18 yaşında kız seni korumaya çalışıyor” dedi. Sen ne karactersiz bir insansın defol git ya, dedi dinlemek istemiyorum. Dedi ki” benim kardeşim dedi bir sürü sevgilisi var, senin kızın da namuslu olsaymış çıkmasaymış” dedi. Ondan sonra bende dedim ki anne dedim doğru söylüyor dedim onların bir suçu yok. Halbuki hepsi biliyor. Ben hâlâ niye onları koruyorsam. Annem dedi ki defol ya dedi sen ne iğrenç bir kadınsın dedi. Ben burada çocuğumu dövebilirim bile yani. Hani ne yapacağımı nereden biliyorsun şu kapıyı kapattıktan sonra, dedi, hâlâ, dedi; kızıma laf ediyorsun, dedi. Doğru söylüyorsun ama benim kızım çok karactersiz, dedi annem. Çok ağlatmıştı o gün beni annem. Hiç o kadar ağır konuşmamıştı benimle. Benim kızım yeryüzünde görebileceğin en karactersiz insan senin kardeşinle çıktığı için doğru söylüyorsun kapat, müşteri mi kızıştırıyorsun sen, dedi kapıyı kapattı ama durmuyor.

Kapıları kırıyor “dinleyeceksin beni, benim suçum yok” falan. Bu arada gidip kardeşi de cezaevinde gidip kardeşine anlatıyor olayları. Ben böyle dedim annesine, böyle yaptım onları işte. Hatta o sıra kardeşi de dedi ki ya sen deli misin, kızın ne suçu var? Kızı niye ortaya attın çıktın evden. İşte böyle insanlar.

Daha bu arada olayların daha şiddetli kısımları geliyor. Sonra benim üniversite bitti. Bir okulda çalışmaya başladım. Bu arada annem öğrendikten sonra bizim ilişkimiz çok berbat bir hal aldı. Çünkü tam beni tehdit ederken annem yakaladı konuşmaları. Bu annemi arıyor, yalvarıyor işte abla köpeğiniz olayım bir şans verin filan. Annem diyor ki oğlum sen ne bu hayattan vazgeçebilirsin ne de o sana karılık yapabilecek bir tiplene benim kızım diyor. Senin evinde oturup sesini kesip duracak bir tiplene değil. Tabii annem bilmiyor tabii, benim her gün ondan dayak yediğimi. O şey diye düşünüyor. Ha bu arada o da söylüyor. Sen diyor hiç susmuyorsun, diyor. Ben sana sus dediğimde diyor açıklamayacaksın hayır falan diye. Bağırınca sussana ya dayak yemezsin, diyor. Ya niye susayım bir şey yapmamışım ki anlatmaya çalışıyorum ve bende o dönem şey diyorum doğru söylüyor orada sussam yemeyecektim dayağı filan bu kafaya geldim. Bu saatten sonra diyor, seni diyor kim alır, diyor; işte diyor. Benle bunları bunları yaşadın bir defa sen benimle evlenmek zorundasın. Ben de diyorum ki: “sürekli böyle bir ailede

de büyümedim doğru söylüyor” diyorum. Ben mecbur diyorum işte böyle böyle hep bu kafadayım.

Perişan haldeyim, kimseyle görüşmüyorum ya. Bize gelen kızlara bile karışıyor. Diyor ki mesela çok düzgün kızlar var neden, diyor. Her gün size ödev yapmaya geliyor, diyor. Ya siktirsin gitsin kendi evinde yapsın, diyor. Bunlara falan karışmaya başlıyor. Bize gelen arkadaşlarımı tehdit ediyor. Falan bir sürü arkadaşım küstürdü.

Hepsi zaten erkek arkadaş var mı hak getire. Benim bir sürü erkek arkadaşım vardı. Hiç kimseyle selamlaşamıyorum, yani hani konuşmak falan değil. Selamlaşmak filan yasak. Onun abisi ile bile selamlaşamıyorum. Selamlaştığımda kavga çıkıyor. Kendi öz abisi yani bu. Ondan sonra bu arada ablalarına söylüyorum. Bak, diyorum. “İstemiyorum ya ben istemiyorum.” Ablası diyor ki:” işte ne güzel işte, seni ne kadar seviyor. Bak sevmezse kıskanmaz.” Aile de bu kafada. Ben de zaten daha küçüğüm galiba, bunun da verdiği bir şeyler bilmiyorum ya da onun yanında kalmak zorunda olduğum için zaten hani, bir şekilde barıştığım için herhalde şöyle oluyor. Bir yerde kendimi bunlarla avutuyorum. Evet ya beni sevdiği için böyle davranıyor. Ne sevmesi, Allah sevgisinin belasını versin. Keşke sevmese. Bir süre sonra şey demeye başladım. “Beni sevme, bana sadece düzgün davran. Ya ben beni sevmeni istemiyorum. Senin sevgin buysa istemiyorum. Olmuyorsa da ayrılalım. Zaten ayrılamıyoruz.” Onun demesine göre beni tehditle barıştırmıyor. Doğru, beni tehditle aşağı indiriyor. Tehditte benimle buluşuyor ama şöyle yanına gittiğimde özür diliyor. Aşkım bir daha yapmayacağım. Söz veriyor musun? Bu arada çoğu zaman da dayağımı yedikten sonra, şey diyor: “mesela yemin edeceksin eve gittiğinde benden ayrılmayacaksın” filan. Ya nereye ayrılıyorum, zaten sadece şey diyorum. Ne olur köpeğin olayım, bırak beni, gideyim. Gerçekten hiçbir şey yapmayacağım, sen haklısın. Artık bir süre sonra direnmeyi de bıraktım

Sonra bir gün, bu yine beni tehdit ediyor. Annem şöyle omzuma dokundu. Ben bilmiyordum bizi dinlediğini. Telefonu ver, dedi ama aklım çıkıyor yani ödüm patlıyor. Anne ne olur yalvarırım, diyorum. Sen çabuk, dedi; telefonu ver bana, falan. Annem bir hışımla aldı telefonu, dinledi bunu, dedi ki:” sen ne karakersiz bir insansın, ablaların gibisin.” dedi. Ne ile tehdit ediyorsan kızımı, dedi. Seninle ne yaşamışsa, çık caminin minaresinde, söyle. Söylemezsen de adam değilsin, dedi. Bu kadar erkeksen çık söyle. Benim çocuğum senden, dedi. Üç tane çocuk da yapsa ben yine senin yanına yar etmem. Karnında senin çocuğunu taşısa yine sana vermem, sen kimsin ya, dedi. Buna bayağı bağırdı annem. Bayağı böyle dellendi yani tabiri caizse. Ondan sonra beni bir daha hiç tehdit edemedi. Ya aslında etti. Şöyle demedi: “Hani aşağı in, bak gebertirim yukarı çıkarsam” filan ama ben şey moduna geçtim. Çıksana ya çıksana hani, annem biliyor zaten, benim arkamda. Annem artık onu da güzel bir tehdit etti ve hatta şey demeye başladı. Siz ne biçim bir ailesiniz? Annen ne rahat bir insan, bana söylediği kelimelere bak. İşte kızım karnında senin çocuğunu taşısa yine sana yar etmem, diyor. “Ne biçim bir genişlik bu. Bu ne biçim bir işkembemiz var falan.” Ondan sonra bu modda, bu arada annem telefonu kapattıktan sonra bana şey diyor. Sen bunla ne yaşadın, diyor bana söyleyeceksin. Bacaklarımı kırarım senin bir şey duyayım. Bana bunu, diyor ama ona da onu diyor. Aslında annem bana konduramıyor ama ona da çok güzel cevabını verip susturdu, onu orada. Ve bir daha tehdit edilmedim gerçekten bu konuda. Hani şunu yaparım, bunu yaparım, diye hiç tehdit edilmedim. Hep şey derdi: “Bizim ilişkimiz benim seni tehdit edemediğim gün bitti” derdi.

Çünkü şey diyordu hep aynı annen gibi oldun. Hep klasik lafı aynı annen gibi davranıyorsun. Çünkü artık annem vardı. Hep bana öyle derdi. Derdi ki hep annen gibi davranmaya başladın. Aynı karşımda anneni görüyorum falan. Aslında ben hep buydum da korkundan sana bir şey yapamıyordum. Yani annemde şey diyor, sürekli oğlum diyor; sen benim kızımın sinirini bilmiyor musun, diyor.

Siz birbirinizi öldürürsünüz. Bak, diyor git, işine git, diyor; yoluna git. Kendine normal bir kız bul. Kendin gibi bir kız bul, diyor. Seni idare edebilecek. Benim kızım, diyor, senin annenle yaşayamaz. Benim kızım senin annene bakamaz. Benim kızım, diyor; evde affedersin götü açık geziyor, diyor. Yani şey diyor, giydiğim şortları diyor. Ne senin annen kaldırabilir ne senin ailen kaldırabilir. Bak diyor, babası bile düzeltmiyor. Babam mesela bana kızar, der ki: “kızım ben senin götünün kenarını görmek zorunda mıyım, git daha uzun bir şey giy.” Babam bir hafta filan konuşur, yazın başında öyle sonra yaz sonuna doğru alışmış olur biraz, ortalarında alışır. Çünkü çıkartmıyoruz, kardeşim de ben de. Annem hep diyor ki: “benim kızım oturmasını bilmez, bacaklarını yayarak oturur. Bak senin için iyi olmaz. Hani evlenmek, boşanmak demek sizin ilişkiniz.” O da sürekli şey modunda. Abla evde gelsin otursun. Ne yemek istiyorum. Ha benim kızım yemek yapmaz sana, diyor.

Senin beklediğin bir ilişkiniz olamaz diyor. Benim kızım bir gün yemek yapar, ikinci gün sinirlenir diyor. Sen yapacaksın şimdi de diye. Ondan sonra annem beni tanıyor aslında ama ben tabii bu kadar aslında atarlanabiliyorum hani belli konularda. Mesela beni kıskandığında ya da çok sinirlendiğinde çok sinirlendiği konuların hepsi kıskanmaktan çıkıyor. Arabanın camını açmışım, yanındaki adam sana bakıyor, diyor. Ya bakmadı, giden arabada nasıl adam bana bakabilir? Hatta bir süre sonra şey demeye başlamıştı. Tamam, dedi psikoloğa gideceğim, haklısın. Ben herkes sana bakıyormuş gibi hissediyorum. Hayır, hiç kimse bana bakmıyor. Bu arada kafelere gidiyoruz. Hani şey diyor sürekli:” herkes sana bakıyor gibi hissediyorum” Bu arada ben şey bir tipim hani, garsonla da konuşurum onunla da konuşurum. Babam bir şey demez bize. Herkes kendi siparişini verir, bizim evde öyle. Ya ne kendi siparişini vermesi, kafayı kaldır bir erkeksen garson geldiğinde. İşte en ücra kafelere, şileye doğru hiç kimsenin olmadığı kafeler.

Herkes bana bakıyormuş. Kimse falan bana bakmıyor bu arada ama o mutlaka her kafede bana bakan birini buluyor. Mesela bir gün şey bir tane küçük çocuk var. İkili yaşlarda. Çocuk buna gelip Cee eee yapıyor oturduğumuz kafede. Hiç bu da çocukları çok seviyor. Çocuğu aldı oynattı falan. Çocuk bu sefer bana yapmaya başladı. Bana geliyor dokunuyor kaçıyor. Ben de bunu sevdim. Ya, vay efendim çocuğun babası bana bakmış, ben onu sevince. Ya o zaman annesi de sana baktı yani, böyle saçma bir şey mi var? Koskocaman adam diyorum. Yapma gözünü seveyim, nasıl bağıyor beni öldürecek ama yanında da yeğeni var işte. Benim çok yakın arkadaşım. Dayı, dedi: deli misin sen? Gözünü seveyim, yapma etme kıza, niye bunu yaşatıyorsun sen? Kız ne o tarafa baktı, dedi; ne kızın hayır diyor babası baktı, diyor gülerken ben gördüm. O da gülmesine bakıyordu. Bakmıyordu bu arada ya, yemin ederim bakmıyordu ve o zaman abiciğim, o kadar kıskanıyorsan çocuğu yanımıza çağırmayacaksın. Ne yapayım ben çocuğa git mi diyeceğim? Ben de çocukları severim.

Küçük çocuk ne diyeyim ben? Dokunup kaçıyor. Sürekli böyle şeyler işte. Mesela öğretmenimin çocuğu benim böyle göğsüme doğru yaslanmış daha 1 yaşında bile yok, çünkü yürüyemiyordu. Vay efendim o çocuk senin göğüslerine dokunuyor. Ya 1 yaşında çocuk sen şizofren misin? Böyle bir tipti ama sonradan düzeldi. Törpüledim ben bunları bu kadarını çocuklara karşı filan törpüledim. Çünkü baktı ki ben bırakmıyorum. Bir de şey demeye de başladı ben çok saçmalıyormuşum işte, haklısın. Biraz abartıyormuşum falan yani. Kendi kafa yapısı da değişti. Galiba orada ya da insanlardan gördü. Çünkü arkadaşları ile ve arkadaşlarının eşleri ile görüşmeye başladık. Bir de bunlar şey şafiler böyle, çarşafı falan kapalı. Alevilerle görüşmeye başladı. Çok yakın iki tane alevi arkadaşı vardı. Karıları açık daha böyle modern takılıyorlar falan, onları görünce galiba biraz şey oldu hani. Biraz ya bunu normalleştirebildi bazı şeyleri. Ondan sonra ben hep derim herkesin hayatından bir tane Alevi geçmesi lazım diye gerçekten. Onun hayatından da geçtikten sonra bana faydası oldu. Ki ona da olmuştur.

Sonra bizim tehdit boyutları bitti. Ama bu sefer tabii dayaklar bitmedi. Bir gün işte benimle barışmak istiyor falan. Bu arada hiç ayrı kalmıyorduk, eskiden en fazla 2 gün filan. Ben bunu cezaevindeyken bıraktım. Son bir buçuk ay kala. Bir bakıyorum cezaevinden çıkıyor, aynı adamlarla takılıyor. Annemin dedikleri doğru çıkıyor. E ben her gün annemle küsüm ve buna katlanamıyorum. Çünkü annemle aram çok iyiydi ama hiçbir şey konuşamıyoruz. Annem benim yüzüme bakmıyor evde, neredeyse beş altı ay böyle geçti. Hiçbir şekilde annemle bir bağlan yani aramız düzeliyor yani, konuşuyoruz ama annem bana o kadar soğuk ki aramızda o kadar dağlar var ki hani böyle annemden o yakınlığı hissedemem, e bir yerde koptu bende ipler.

Annem çok ağlıyordu. Annem diyordu ki hep senin bana reva gördüğün bu muydu? Biz sana hani çocuğumdan ziyade arkadaşım gibi büyüttüm ben bunları hak etmedim. Çok ağlıyordu annem. Bir gün ben dayanamadım bundan ayrıldım. Ayrılırken dedim ki ben senden ayrılmıyorum ama annem gerçekten çok kötü ve dedim ara verelim. Böyle böyle böyle. Kendisi yok işte o zaman. Ayrılalım falan ağlıyor, zırlıyor bir şeyler yapıyor, kapattık. Neyse bu cezaevinden çıktı. Biz barıştık ama tabii ben bunun ceremesini de çok çektim. Sen beni bir buçuk ay kala bıraktın. E ben bir buçuk sene don taşıdım sana. Ablaların yanında değildi. Kitap taşıdım her hafta. E ben her hafta sana kontör aldım.

Hani sonuçta öğrenciyim ben. Aldığım 150 lira paraydı haftalık. Kendime hiçbir şey alamadan akbilimi doldurup veriyordum hepsini. Onu al, bunu al sürekli bir şey çıkıyor. Çünkü bir de beyim orada bayağı iyiydi kendi durumu zaten. Yok boks eldiveni lazım, yok termal şey lazım.

Sürekli her hafta bir şey götürüyordum hani, hiç gocunmadım bunları yaparken şu an yeni yeni ya diyorum ki hiçbir yaptığım gözüne gözükmemiş. Bana diyor ki yapmasaydın. Benim gözümde hiçbiri yok. Sen beni bıraktın. Ya bıraktım da sen de düzelseydin.

Sonra cezaevinden çıktı bu. Çok düzelmişti cezaevinden çıkınca bir sene bizim çok çalkantılı bir ilişkimiz oldu. Bir gün şey oldu. Bu yine beni güzel bir dövdü. Eve yolladı, ben barışmak istemiyordum. Biraz tip tip davranıyorum falan. Ondan sonra çünkü soğumuştum bayağı, o dönemde biriyle tanıştım. Biriyle tanıştım derken, öğretmenlik yapıyordum, aynı sınıfta çalıştığım bir çocuk var. Çocuk çok kibar. İstese de istemese de ben o çocukla birlikte zaman geçirmek zorundayım. Hem de günün belli bir kısmını. Hani ona hiçbir şey diyemez çünkü çalışıyorum. Babam hani babamın beni orada zorla da olsa çalıştıracağını biliyor. Babam çok

katı kurallıdır. Çalışacaksın, der. Zor da olsa, çalışacaksın. Bir de devlette iş bulmuşum yani imkânı yok bırakamam. O da çok iyi biliyor. Karşılabileceği yeri de biliyor. Bu arada ben bana da hiçbir zaman okuma falan diye bir şey söylemedi. Mesela kapan diye de bir şey söylemedi. Bütün ailesi öyleydi ama hep benim kapanmayacağımı biliyordu. Çünkü bizim hepimiz açığız. Şey diyordu kapanmanı çok isterim ama ben sana kapan demem. Hani bir şekilde okumam için de işte bak baban çok iyi bir adam, çok uğraşüyor senin için. Mutlaka okulunu bitir filan, hep bu modda. Hiçbir zaman o tarz şeylerde bulunmadı. Hayret onlara da nasıl bulunmamış, anlamadım ama sonra ben ya çocuk çok kibar, yakışıklı, benimle çok ilgileniyor.

O dönemde ilk kez bir ay ayrı kaldık. Benim gönlüm kaymaya başladı. Yani buna gönül kayması mı denir bilmiyorum ama garip bir şekilde çocuğu beğenmeye başladım. İstemiyorum böyle olduğu için falan derken işte bu beni barıştırmaya çalıştı falan. Ondan sonra işte o dediğim olay yaşandı. Ağzım, gözüm, her yerim kan revan içinde. O gün eve geldiğimde sinir krizi geçirmişim ben. Tam hatırlamıyorum ama annem hâlâ anlatırken ağlar. Diyor ki üstünü başını çıkarttım banyoya gireceksin ama anne dokunma, dokunma, dokunma diye çok bağırdım. Bu arada bayağı yüzüm falan morarmıştı. Alnımda falan 2-3 tane şey böyle çizgi çizgi bayağı dövüştü çünkü beni. O da annem hâlâ bilmez. Annem kim yaptı sana bunu, dedi. Dedim ki merdivenlerden düştüm “****”i görünce filan. Ondan sonra ertesi gün babam dedi ki.” ben seni okula götürmek istiyorum, biraz konuşalım” ama babamla hiç konuşmak istemiyorum. Yani ay babamla konuşmayayım da ne oluyorsa olsun. Babam şey dedi, dedi kim yaptı sana bunu? Niye yalan söylüyorsun filan, tamam dedi kimin yaptığını da sormayacağım. Seni de irdelemeyeceğim ama sadece şunu söyleyeceğim, dedi. Bu tarz adamlar sadece kadınlara, dedi gücü yeter. Sen ne hata yapmış olursan ol benim kızımsın, ben sana kızarım, bağırırım, çağırırım ama yine seni bağırım ben basarım, biliyorsun değil mi? dedi. Ben sana bir saat bağırabilirim, canım yanıyor yüzünü görünce böyle, dedi. Lütfen bana de ki:” baba şu yaptı.” Ya da deki bana dedi baba şunu yap. Bana dedi sadece yapmam gereken şeyi söyle. Hani ben de dedi gitmeyeceğim, dedi. İstemezsen yanına bile gitmeyeceğim, kimseye hesap sormayacağım ama ne olur sana bunu yapmalarına izin verme, dedi. Ondan sonra bırak dedi ben halledeyim bak 5 dakikamı alır, dedi. Hani bunlar böyle adamlar dedi. Sadece bir kadına erkekler dedi. Çok ağlattı babam beni ama söylemedim yine de hep inkâr ettim. Hâlâ daha annem sorar. Annem hep der ki ben duysam ki der bugün sana bir el kaldırmış, bir kere tokat atmış; der ki benim kaybedecek hiçbir şeyim yok. Bir canım sen varsın hani bilsem ki hani sen desen ki evet anne o yaptı öldürürüm onu da yani yaşatmam gebertirim onu, der.

Bu arada annem hâlâ bir şey bilmiyor yani benim anlattığım kadarıyla.

Sonra ne oldu, ondan sonra bu “****” diye arkadaşım var. Biraz rahat takılan bir kız. Bu da “****” den nefret ediyor. Biz yine görüşüyoruz ama görüşmemi istemiyor. Bir gün sabah işe gideceğim. Bu beni arıyor hayatımı mahvettin. İçmiş, içmiş. Bu arada hiç içki huyu yok. Ya totalde 3 kere falan içmiştir benimle çıkarken. 6 sene görüştük biz yaklaşık. İşte seni öldüreceğim yeter artık bana bu yaşattığın. Sürekli bir de bana beddua ediyor. İşte babanın evinde kal. Şöyle böyle hani evlenemem, seni öldüreceğim filan. Bizim ilişkimiz bitmiş zaten dedim. Ailem kabul etmiyor zaten, senle yürümüyor filan. O dönem annesi kalp krizi geçirmiş. Annesi beni arıyor ya ameliyattan çıkmışsın be kadın Allah aşkına yani bir dur önce bir dinlen. Ağlıyor bak işte, senin yüzünden kalp krizi geçirdim. Teyze dedim ben sana ne yaptım? Niye

öyle diyorsun bana vicdan azabı mı çektiriyorsun. Sen işte üzdüğün için ben de üzüntüden geçirdim. Teyze dedim ben dedim ne yaptım da üzdüm? Dedim ki teyze senin oğlun beni aldatıyor. Bunu, bunu yapıyor; beni başka kadınlar arıyor. Bunları bunları yaşıyorum. Hani teyzeye de çok anlatamıyorum, dayak yiyorum filan diye ama belli şeyleri söylemeye çalıştım. Teyze zaten oğluna konduramıyor. Çok da yaşlı bir teyzeydi. Ondan sonra çok üzülüyor, çok üzülüyor şöyle böyle.

Bu arada bu kadar kaba bir adamın bir yandan da çok naif bir yanı var. Ya benim yanımda kedi gibi de davranıyordu. Ya sinirlendiğimde, bağırdığımda çağırdığımda beni çok iyi alttan almayı biliyordu. Çünkü ben de sinirli bir insanım. Evet, yani ben onu alttan almak zorunda oldum, dayak yediğim zamanlar çok olurdu ama beni çok fazla alttan aldın hep derdi. Zaten benim arkadaşlarım da der: “çok zor hani seni sevmeyen biri senin yanında kalamaz.” Mesela bir gün evlerine gittim cezaevindeyken o bir baktım aldığım hediyelerin paketlerindeki o şey. Fiyonklar var ya onları bile saklamış bir poşetin içinde. Mesela benim telefon kılıfımı alıyor diyor ki bu çok iğrenç arabanın arkasına doğru atıyor. İşte sakızımı alıyor atıyor. Bir şeyler yapıyor, onların hepsini bir kutuya saklamış filan. Gördüğümde şoka girdim. Dedim ki bana öyle davranan kişi kim? Bir anda kedi gibi miyavlayan kişi kim? Çok farklı karakterleri vardı ya çok değişkendi.

Mesela çok kötü bir çocukluk yaşamış onunla ilgili de bir şey anlatayım. Mesela abisi bu su satıyormuş, işte okulu bırakmış o dönem. Hatta baya işte orada baliye falan başlamış diye duydum ben mahalledekilerden. İşte pazarda su satmaya başlamış. Ondan sonra abisi parayı sayıyor işte buna 20 tane su vermiş ama 19 lira para var. İşte bunun ağzına gözüne giriyor, dövüyor. Her yeri kan revan içinde eve gidiyor. Annesi diyor ki ne oldu falan abisinde kalıyorlar falan anne diyor kamyondan düştüm diyor. Yıllar sonra ablası sürekli bu başka evli bir adamla evlenen ablası da diyor ki ben diyor çok çektim. O yüzden hep bu durumdayız dedi ağabeyim bize böyle davrandı şöyle davrandı. Ablası diyor ki masanın altına girerdi yemek yemek için hani kimsenin gözünün önünde durmayayım diye masaların altına saklanırdı diyor. Yengesi pek istemiyormuş bunları zaten çok zor bir çocukluğu geçmiş. Babası çok küçükken ölmüş. 10 yaşında falanmış. Ondan sonra bir de çok iyi bir hayatları varmış babası varken. Babasının durumu çok iyiymiş. Sonra her şey bölünüyor, hani abilere kaldığı için abiler har vurup harman savurmuş filan, bunlara bir şey kalmıyor. Ya zaten küçük artık ne kalıyor ne kalmıyor bilmiyorum tam olarak ama çok zor bir çocukluğu geçtiğini biliyorum. Hatta şey demiş ablasına abla demiş “ağzımdan kan geldiği günü hatırlıyor musun “demiş. O gece sürekli kanadı filan. Hatırlıyorum demiş. Çünkü sürekli şikâyet etmiş. O gün abim beni çok dövdü 1 lira eksik çıktı diye demiş. Pardon 1 lirada değil hatta 50 krş.1 lira vereceğine 50 kuruş mu ne vermiş öyle eksik çıkmış. O gün abisi çok dövmüş. Hem de kamyona vurmuş ağzını böyle kafasından tutup. Ablası diyor ki hâlâ bozuk para görünce içim yanar, o gelir aklıma diyor. Hani küçücük yani 10 yaşında çocuk ne yapmış olabilir ki 1 liraya falan. Mesela bana şey anlatmıştı. Ben demişti ki ilk elime silahı aldığımda top oynuyorlarmış bunlar sürekli mahallede. Top oynarlarken adam kimseye bir şey yapmazmış, bilmiyorum. Bunları çok mu içselleştiriyordu ama “****” dövmüş diğer çocuğun babası gelmiş bununla kavga ediyor. Bu da vurmuş bir tane. İlk silahı elime aldığım da o adamın yanına gittim diyor. İlk silah bulduğumda onunla hesaplaştım, diyor. Çok kindardı yani aklınızın alamayacağı kadar kindar. Tek bir kelimeye takılır 5 yıl 10 yıl sonra bile onu söyle. Sen böyle demiştin, diye. Ya nereden aklına geldi o, ben ne ara bu arada ona yani

takıldığında hani nasıl desem siz anlamazsınız ama o onun intikamını alırdı. Derdi ki “şimdi ödeşik.” Böyle bir tiplereydi. Yani düşünsenize 10 yaşında çocuk kim, top oynuyorsun, 30 yaşına geliyorsun yine sonra adam artık kaç yaşına gelmiş adamla gidip hesaplaşıyorsun. Bilmiyorum, onun için de belki çok zordu, belki değil; çok çok zordu. Hatta o yüzden durumu çok iyiydi. O yüzden mesela sürekli yolda biz dururduk, yaşlı birini görürdük eve bırakırdık. Birilerine sürekli bir şeyler alırdık. Bu tarz çok yardım ediyordu falan. Bu arada beni aldatıyordu filan ama bana farklı bir şekilde değer verdiğini de hissettiriyordu. Bu konuda hakkını yiyemem.

Ben özel bir yerdeydim. Annesi hariç ablalarından da yeğenlerinden de ya beni farklı bir yere koyduğunu da hissettiriyordu.

Zaten bu tarz adamlar hep böyledir. Bir sürü ne yardan vazgeçerler ne serden diyorlar ya öyle. Evet bir tane düzenli bir ilişkisi olur evleneceği bir tiplere. Hem bir sürü ilişkisi de olur ama devamında.

Sonra bu olaylar bitti. Yaz oldu işte ben “****” gidiyorum. Bana mesaj attı işte “neredesin geliyorum ben” falan. Söyleyemiyorum, bir de denize gitmişiz birlikte, havuza, beni bikiniyle görse kıyamet kopar. Normalde bikini giydiğimi biliyor ama biz ailece tatile gidiyoruz. Bodrum'a gidiyorum. Ne giyeceğim? Haşemayla mı gireceğim yani. Bir de babam biliyor. O da biliyor. Bu arada beni bikiniden mayoya geçirtti. Hiç mayo giymemiştim hayatımda 18 yaşından sonra mayo giymeye başladım gönlü olsun diye. Yine giymesem giymezdim. Sonra işte bikiniyleyim arıyor. Görüntülü arıyor ama elim ayağım titriyor. En son cesaretimi topladım.: “ya dedim ne olacak ki dedim bize mi gidiyorsun? Babamı mı öldürüyorsun, anneme mi söylüyorsun? Ne yapıyorsan yap ben gelmiyorum” dedim. Eve de gelmiyorum. Burada kalacağım 2 gün. Eğer bunu yaparsan ömrü billah beni de göremezsın dedim. Gitmem eve olur biter. Şu an çok uzaktayım ne annem bulabilir beni ne babam, dedim. Sen de beni bulamazsın kime git neyi söylüyorsan söyle. Neyse bu çıkmış “****”ne gelmiş. Ben de “****”nde idim o sırada. Bilmiyorum İstanbul’u biliyor musunuz? “****” böyle İstanbul’un çıkışı gibi bir yerdir çok uzak. Ondan sonra çıkmış gelmiş.

“****” hiç sevmez, çok da iyi tanıyorlar birbirlerini. Kanka, dedi seni dövecek ama bu sefer bende gümbürtüye gittim kesin dedi. Beni de dövecek filan. Kanka dedim bilmiyorum, garanti veremiyorum dedim. Çok korkuyorum filan ama şey modundayım: gelsin, dövsün, gitsin; ne yapayım çünkü ben bu gece gitmeyeceğim “****” de kalacağım gelmişim. Geldi bana sarıldı. Dedi ki ben seni çok seviyorum, ne olur bunu yapma. Beni seninle cezalandırma, ayrılıkla falan. Çünkü artık gerçekten benim ona karşı olan birçok hissim bitmişti ve onu ayrılıkla cezalandırıyordum. O da beni eskisi gibi tehdit edip yanına çağırıyordu.

Ondan sonra bir garip garip davranıyor falan, yalvarıyor bana. Ondan sonra dedim ki, kanka dedim bu yalan yapıyordur yani. Kesin bana bir şey yapacak. Bu beni götürecektir, beni öldürecek, bilerek yapıyor filan. “****” de çok korktu dedi ki, kanka, ben de seninle aynı arabayla, onun arabasıyla geleyim, dedi. Normalde arabalar var binmedik, onun arabasına bindik. Dedi ki ben de şüpheleniyorum. Kesin bir şey yapacak, dedi. Ben dedi telefon konumunu açayım “****” atayım dedi bizi takip etsin. Bu bizi yemek yemeye götürdü.

Bu arada beni bikiniyle gördü hiçbir şey demiyor. Benimle birlikte girdi, yüzdü, çıktı falan. Sadece özür diliyor. Diyor ki “ne olur 5 dakika daha dur öyle git” filan. Dedim ki barışmadık yani benim canım, barışmak falan istemiyor bitti. Zaten dedim ailem de istemiyor. Sürekli ailemle kötü oluyorum. Seninle de bir yere gitmiyor filan. Allah’ım, bu yalvar yakar. Dedim kanka, galiba ölecek falan yani, dedim. Hani ölüm iyiliği büründü buna yani. Kanka, diyor yani:” bu “***” ise diyor, diğeri kimdi?” diyor. Ben hep mi böyleydi, diyor, sen şey yapıyorsun.

Neyse ben eve geldim bu arada. İlk iki gün kalmama izin verdi. Hatta üç gün filan. Normalde imkânı yok başkasının evinde kalmama izin vermezdi yani. Geldim ben eve, bu beni getirdi. Yine sonra dedi ki: “ablam size geliyor. İşte sana altın almış”. Yüz görümlüğü müymüş neymiş öyle bir şey varmış. Tam büyük bir şey. Dedim ki: istemiyorum ben onu ne yapacağım, annelere ne diyeceğim falan. Bu arada ablaları da o kadar iğrençler ki. Mercedes almış bir tane, arabayı değiştirmiş ablası, beni arıyor yemin verdiriyor, bak senin üstüne yaparsa izin verme. Ya benim üstüme nasıl yapabilir? Benim annem babam görmeyecek mi 19 yaşındayım filan o zamanlar. Yani zaten ben hiç parasını yemedim diyebilirim. Yani maksimum bana yemek ısmarlıyordu. Benim ona yaptıklarımı da ben bir şeyin altında kalabilen bir tiplere değilimdir.

Ablası sürekli arıyor beni, çocuğun parasını yemeyin. Sürekli kafeye gidiyorsunuz filan. Hatta kızdı işte ben bir şey almıyorum, diyor. Ya babamlar bana karşı hep iyiydi. Mesela iPhone'da hemen yeni model çıkardı, babam alırdı bana. Ondan sonra ya da başka bir şey yeni bir şey çıkardı, alırdı. Ablası sürekli şey sana kim alıyor. Hatta bir gün kızdı şey dedi. Ya dedi ki, hep böyleydi. 19 yıldır böyleydi. Niye kendinle karıştırıp kızı sorguluyorsun. Sen ne biçim bir insansın ya, dedi annesine. Aile ilişkileri böyle. Annesine bir küser, 3 ay konuşmazlar falan. Ondan sonra dedi ki birinin parasını yiyecek bir tiplere de değil. Sen ne biçim bir insansın ya, dedi. Kız dedi maksimum kahve içiyor. Bir zahmet kardeşin kahveyi de ödesin, dedi yani. Bir de o çalışıyor, ben çalışmıyorum ona rağmen de işte “***” yeni genel müdürü benim annemin çok yakın arkadaşı. Sürekli ona parfümler getirtmeler, şunlar getirtmeler. Parfümleri ayağına döküyordum beyefendinin. Kendime almıyordum, ona alıyordum falan. Ben neyim ki öğrenciyim o sırada. Haftalık aldığım para belli ama yine de seviyordum ona bir şeyler almayı. Ben zaten çok severim hediyeleşmeyi. Ondan sonra dedi ki ablamlar size geliyor filan, annem kabul etmiyor. Ben o sırada babamın bildiğini de bilmiyorum bu ilişkiyi. Yani evet, babam bir şeyler biliyor ama hâlâ çıktığımızı bilmiyor. Sonra babam anneme demiş ki o kadın ve kadınlar buraya gelecek demiş. Çocuk da gelecek, sen de karışmayacaksın. Annem demiş ki ben kabul etmem onları. Babam da demiş ki kabul edeceksin. Kızın demiş yıllarca seni suçlayacak yoksa. Çünkü demiş şu an çok tatlı geliyor ona, çok aşık, çok seviyor. Sen böyle yaptığın için ben demiş ki babam ben zaten o iğrenç adama kızımı yar etmem ama demiş kendi görecekti o. Sen demiş izin ver. Kendi gelsinler o onları tanıyacak. Neyse ablaları geldi. Böyle aptal aptal tavırlar. İçeri girdi, bana şey dedi bu büyük ablaları. Beni tanımıyor ikisi de birer kere falan görmüşlerdi. İşte anneler, dedi. Önemli değil; sen istiyor musun, istemiyor musun kızım? Bize onu söyle, biz seni alıp gideceğiz modunda. Ben de cevap veremedim ben o ne biçim bir kelime annenin ne dediği önemli değil. Annem de dedi ki bu nasıl bir konuşma ya yani eve geldiniz sizi kabul ettik. Önce dedi edebinizle konuşun, bu bir, iki, o istemese sizin burada işiniz yok. Ben söyleyeyim onun yerine sana dedi o çok istiyor. Çok da seviyor senin kardeşini. Zaten dedi

o istemese senin burada ne işin var? Sorduğum soru çok saçma dedi. Neyse bu annemi ikna etmeye çalışıyor falan fistan yalvarıyorlar anneme bildiğin işte kardeşimizi alsın. “****”a taşınısın. Biz annemle yaşamasını istemiyoruz falan diye buradan konuya girdi ablası. Annem dedi ki zaten dedi aynı evde olmaz, dedi. Dedi ki benim kızım iki tane yaşlı ile aynı evde yaşadı. Yani şöyle dedi çok saygılıdır, falan ama dedi gerçekten eşinle dedi bir evlilik yaşayamıyorsun. Evde yaşlı iki insan 3 insan 5 insan olunca. Çünkü sürekli misafir. Bu arada söyle de bir aile stilleri var. Her akşam yengesine toplanıyorlar bütün sülale. 10 tane çocuk, 20 tane büyük en sevmediğim şey. Şey dedim bizim zaten orada çatırdadı ilişkimiz. Dedim ki ya yengen çalışıyor, akşam sekizde işten geliyor. Abin çalışmıyor, oturuyor evde. Niye dedim her akşam toplanıp yengene gidiyorsunuz? Bana dedi ki üzülme zaten biz evlenince bize geçecekler dedi. Küçüğe geçiyorlarmış. Ben dedim vallahi kusura bakma ben her akşam kimseyi ağırlayamam. Kadının evi 1 + 1. çok kötü bir yaşantısı var. Sabah altıdan sekize kadar çalışıyor, çaycılık yapıyor bir de zavallı kadın. Akşam gelip bunlara hizmet ediyor. 2 tane ablası işte bir tane annesi, bir tane abisi, hep birlikte bunlarda oturuyorlar. Böyle ana baba günü gibi. Bir odada bunlar oturuyor, yatak odasında bütün çocuklar oraya dolmuş. Ne işi var yani herkes kendi evinde otursun yani. Hafta sonu görüşürsün, tamam, bitti, o kadar. Neyse, bu orada bana zaten biz orada bir çatırdadık. Sonra annesiyle yaşama durumuna gelince annem dedi ki ben dedi ki altlı üstlü tutar. Ne bileyim dedi karşılıklı apartmanda tutar ama aynı evde olmaz dedi. Dedi ki yaşlı bir insan, yaşlılara saygım sonsuz, benim kızım gidip bakmazsa, dedi nasılsın diye sormaz etmezse, ben gider bakarım. Ben o kadar vicdansız bir insan değilim, dedi. Ki yemek yapar, akşam çağırır, birlikte bu kadar, dedi. Aynı evde yaşanmaz, dedi. Ablası dedi ki biz zaten istemiyoruz. O açtı zaten konuyu bu arada geldi beni fitedi fitedi, ben bu arada ağzımı bile açmadım onlar geldiğinde. Kahve yaptım. Çok güzel kahve yaparım. Bütün kahve çeşitlerini bilirim. Evde kahve makinası var, kahve olmuyor. Üstü köpürmüyor, kahvenin su gibi üstü. Cezvede yaptım, bakır cezvede yaptım, elektrikli cezvede, kahve makinasında yaptım. Kadın şey dedi bir de tepemde duruyor. Böyle yan tarafımda yapamadım yani. Sen galiba yapamayacaksın onu, getir artık falan, dedi bana laf sokuyor sürekli. Ondandır sonra annem şey dedi. Allah'ın işi dedi istemiyor ya olmayacak işte, olmuyor kahve de olmuyor falan. Bunlar böyle bir atışıyorlar filan, onlar atıştıkça ben geriliyorum. Neyse bunlar çıktılar, gittiler. Annemi de hafiften bir ikna eder gibi oldum. Meğer annem de ikna filan olmamış da babamın dediğini yapıyormuş.

Annem dedi ki, tamam 6 ay mühlet size, dedi. Tamam dediğiniz gibi olsun, tamam, dedi. 6 ay boyunca kardeşinin adını herhangi biriyle duyarsam, dedi. Herhangi bir pis işini yakalarsam, dedi. Bir daha dedi ömrü billah bu konu kapanır. Ablası işte sözler veriyor filan. Ben de seviniyorum. Annem diyorum nasıl kabul etti ya nasıl eder falan. Annem şey dedi, ne yapayım dedi. Birbirinizi çok seviyorsanız tamam çıkın, dedi. Zaten biz 15 gün sonra ayrıldık. Bitti yani tamamen komple ayrıldık. Şey oldu. Biz çıkıyoruz falan bu hemen bir iki üç gün içinde hemen büyük bir galeri açtı. Bayağı şaşalı bir yer. Teyzecim, al kimlik kartım, bu arkalı önlü vergi dairesi, numaram bu şu bu, bir daha yanlış bir şey yaparsam şöyle olayım; böyle olayım, yeter ki verin bana gelsin, otursun. Ne iş istiyorum ne temizlik, yemeği de ben yaparım, dedi. Neyse ablası sürekli beni arıyor falan derken nisanda nişan falan düşünüyoruz, bu arada ben kınama kadar düşünmüşüm, kıyafet seçmeye falan başladım. O kadar ilerlettim işi. O da çok mutlu sözde ama tabii annemlerin koyduğu şartlar var. Annem dedi ki sabah 3'te eve gelmeyeceksin. Bak 5'te eve gelmeyeceksin, akşam 2'de uyanmayacaksın, 3'te değil. Hani düzenli bir işin varsa

düzenli sabah, dedi. Onda mı kalkarsın, 11'de mi kalkar gidersin. Ben sana sabah 6'da kalk git demiyorum ama akşamda saat 10'da, 11'de evinde olursun. Yani benim babam saat 6.00 dedin mi evde olan bir insan çünkü. Bu böyle bizde. “***”in bana verdiği sözde şey evlendikten sonra ben 12'den sonra evdeyim zaten. Oldu ya çok erken geliyormuşsun, paşam benim. Ondan sonra ben bunları kabul etmemeye başladım. Çünkü iş ciddiye bindi ve ciddi şeyler konuşuyoruz. Aslında zaten orada kopma noktasına gelecekmışiz. Annem en başında yapsaymış bu kopacakmış.

Sonra bir gün ben bunun yeğeniyle telefonda konuşuyorum. Zaten çok kıskanç anlattığım kadarıyla anlamışsınızdır. Arkadan zınk zınk beni arıyor. Bir kere aradı, açmadım ikinciye arayınca ben de korktum. Dedim, şimdi bu bana bulaşacak. Açtım, dedim ki: “hayatım dedim “***”la konuşuyoruz konferanstasın” dedim. Tamam dedi canım siz konuşun sonra beni ararsınız. Resmen kavga etmeye yer arıyor. Çünkü çok sıkıldı bu hayattan. Zaten söylemeye başlamıştı, çok sıkıldım annelere söyleme ben bir gece çıkayım, falan modunda. Bir kere izin verdim ikinci gece aynı falan. Dedim hayır yapacaksın dediklerini. Ya yapacaksın ya yapacaksın. Sonra biz telefonda konuşurken şey yaptı, ben bunu aradım, dedim ki aşkım dedim sen niye aradın? Bir çığlık çığlığa bağırıyor. Sanki anasını öldürmüşüm. Sen diyor bana sormadan nasıl konferansa alırsın. Dedim ki sen merak ettin diye arka arkaya aradın diye aldım. Hayır, diyor, önce soracaksın. Dedim, boş boş konuşma, bağırma. Normalde ben de ona bağırırım da, evdeyim diye bağırıyorum. Çünkü annem diyecek ki, ya bismillah daha 10. 15. günden mi başladınız hani. Neyse tamam, dedim kapattım bunun suratına. Beni aramıyor. Ondan sonra ertesi gün bu beni aramadı. Bir sonraki gün arıyor. Ondan sonra hadi kalk seni yemek yemeye götüreyim. Bir tane iş bağlamışlar da işte para kazanmış mutlu. Öyle para kazandığı zamanlarda değmeyin keyfine o gün çok mutlu oluyor. Ciddi paralar kaldırıyorlar çünkü. 100 milyar 150 milyar gibi paralar kaldırıyorlar günlük. Ondan sonra ben dedim ki yok, dedim. Ben iş yapıyorum şu an temizlik yapıyorum, gelemem filan. N'oldu sen ağzınla konuşmuyorsun filan. Ne oldu dedim. Sen, dedim, ne bağırıyorsun öyle falan. Ay yine bağırıyor çığlık çığlığa, sanki böyle gırtlığına yapışmışım. Kuyruğuna basılmış kedi gibi. Dedim ki ne bağırıyorsun sen manyak mısın ya dedim. Bir daha ben sana yapma dediğim şeyi yapmayacaksın falan diyor. Ondan sonra annem dedi ki, annem de arkandan geçiyor dedi ki ya dedi ne güzel dedi şey dedi 6 senedir yalvarıyordum dedi. Daha bir ay olmadı maşallah dedi madem bu kadar birbirinizi çekemiyordunuz dedi, hiç başlamasaydınız oğlum ne gerek vardı dedi. Ondan sonra annemi istedi telefona dedi ki anlamadım ne dedi filan. Annem aldı dedi ki “ne oluyor, “dedi. “Ya hani biriyle mi yakaladın? Kötü bir şeyini mi gördün? Ne bağırıyorsun ya, dedi. Bütün aile seni mi dinleyeceğiz, dedi. Altı üstü kız seni konferansa almış, ne deli gibi bağırıyorsun sen, dedi. Ondan sonra annem telefonu suratına kapattı ve böyle bir şey yapabilecek bir karakter değil. Nasıl böyle güçlendi, nasıl böyle şey oldu anlayabilmiş değilim hâlâ, daha idrak edemem, nasıl bu kadar cesaretlendi. Neyse, dedim ki şey ben bunu aradım. Tekrar anneme dedim ki telefon kapalı, dedim. Ver arayayım, dedi telefon kapandı galiba. Aynen dedi. Ona söylemedi. O da tırstı, aynen aynen, dedi, kulağım değdi, dedi. İyi tamam görüşürüz, dedim kapattım ben. Ondan sonra kapattı, bu beni aramıyor. Allah'ım günler geçti aramıyor beni falan. Benim moralim çok bozuk. Anneme de söyledim. Ben hemen saklamam dedim ki ayrıldık galiba biz. Çünkü aramıyor beni. Ondan sonra ben yine “***”e gittim. Bunlar yakın ya buna mesaj atmış demiş ki senin derdin ne ya demiş? Bu arada ilk kez de dönüş

yapmışımdır yani, o kadar ayrıldık. Suçlu olduğum zamanlar tabii ki de oldu ama hiç aramazdım, yazmazdım. Ben yazmadım bu arada.

Senin derdin ne ya, demiş. Az önce buradan çıktı, kızın morali çok kötü. Demiş ki burada geldin yalvardın, ağladın, zırladın. Şimdi 10 günde ne değişti? Kızın madem öyle niye ailesinin yanına aileni gönderdin filan? Şey demiş: Benim içimdeki sevgi bitti, hiçbir şey hissetmiyorum. Ondan sonra arkadaşına söyle kusura bakmasın. Dedim, tamam sakın bir daha, dedim. Benim adımlı bir söz yapma bittiyse bitti. Gece bana mesaj atıyor. Ben seni çok sevdim falan. Hadi dedim işine bak. Bu arada çok hakaret ediyordum. Evet şimdi oraya geleceğim de o yüzden başladım.

Evet çok hakaret ediyordum, hep diyordum ki salyalarını akıta akıta kapımıza geliyorsun sokak köpeği gibisin. Defol git artık düş yakamdan falan diye, çok sayıyordum. Ondan sonra bunları benim başıma kalkıyor, işte ben sürekli onu diyormuşum falan filan. Evet iyi yapıyormuşum iyi demişim. Tamam abi dedim, sen beni sevdiğin, ben de seni sevmiştim; tamam. İkimizde de bittiyse karşılıklı duygularımız, çok güzel Allah'a emanet. Çıkışta okula gelmiş. Gel, 5 dakika konuşalım. Yok işte bitireceksek de düzgün bitirelim. Dedim bitmenin düzgün bir şeyi yok ki birbirimize saymadık, sövmedik, bitmiş tamam. Kedi almış, gelmiş bana bir tane British. Ben onları çok seviyordum. Barıştık mı? dedi. Hayır, dedim; barışmadık yani kediyle mi barışacağım. Neyse bu beni güldürdü, etti. Dedim ki seninle son kez barışıyorum. O da bana diyor ki: "bir kez daha benden ayrılırsan diyor, durduk yere beni bırakırsan, gider, kör topal kimi bulursam evlenirim. Evlendi de. Ondan sonra neyse biz barıştık. Annem dedi ki ben bu saatten sen dedi ki ne kadar karakersizsin ya çocuk! seni bıraktı dedi, şimdi canı istedi, geldi, barıştı dedi. Ben dedi bu saatten sonra sen dedi ne yanında olurum ne de dedi bana sakın sakın dedi. Ben ne ilişkide varım dedi ne evleniyorsan falan da dedi. Gelsin, dedi istesinler, dedi. Verelim, sen git kendi başına evlen, dedi. Ben yokum bu ilişkide artık filan. Sonra bir duydum abisi eşinden boşanmış. O da bunlarda kalmaya başlamış. Ben dedim ki annene okey de dedim ben abinle beraber aynı evde yaşamam. Zaten sen beni herkesten kıskanıyorsun. Selamlaşmama bile tripleniyorsun. Abisinin arabasına binmişim, ben cezaevine girdiğinde bu. Ablaları bütün ablaları yanımda birlikte bindik. Ne diyeyim ben abisine, sen kullanıyorsun arabayı ben binmem mi, diyeyim. Onun benimle bir hafta kavgasını yaptı. Cezaevinde benimle kavga ediyordu zaten 10 dakika görüşme hakkımız var. O 10 dakikada benimle kavga etti. 2 hafta önce, 1 hafta, 2 hafta öğrendi. İkinci haftada ben sana çıkınca soracağım. E ben abinle aynı evde yaşasam sen diyeceksin ki abimle ne yaptın? Zaten abisi de boşanmış, artık onların gözünde dul bir adam çünkü o. Ben de hani aynı evdeyim abisi zaten çalışmayan bir tip, hani biraz önce dedim ya karısı bakıyordu diye. Neyse ben abinle yaşamam dedim. Sen dedi ne boş boş konuşuyorsun, saçma sapan konuşma falan. Bizim orada aramız tamamen açıldı artık orada bitti. Bizim ipler koptu ayrılma noktasına geldik. Sonra bu ertesi gün bana şey atmış. Bir arsa resmi atmış, trilyonluk bir arsa almış. Teyzeye yollasana demiş. Ondan sonra ben yolladım bakmadı, göstereceğine bir demiş. Gösterdim de dedim bu ne ya? Sende bu kadar 1 trilyon 2 trilyon bunu nerden buldun, dedim. Yine sen ne işler karıştırıyorsun? Bu arada bana şaka yapıyor bir gece, önce ofisi kapattım diye galeriyi. Dedim ki ne demek kapattın? Ayrılıyorum senden dedim kapatırsan. Sen dalga mı geçiyorsun? Ya hatta ben şey raddesine gelmişim. Bari milletin gözüne sokma; annem, babam senin ne iş yaptığını biliyor. Hani bari milletin gözüne sokma

demeye kadar getirdim işi. Sen dedim ofisi kapattın, yalan söylüyorsun. Ya Allah seni kahretsin, bıktım artık yine başladı, falan diye bir de bana atarlanıyor.

Al işte ofis duruyor yerinde falan. Ona ben dedim ki inanmıyorum, gideceksin ofise gece kal, dedim. Onu ofise gönderdim. E sen bana onun şakasına yaparsan gönderirim. Çünkü 2-3 haftadır hiç ofise gitmiyor. Gerçekten o ofiste bir şeyler dönüyor. Ya kapattı ya da yalancı ya da birine devretti. Bir sürü zaten aynı tiplerde adamlar var. Devretmeleri 10 dakikalık iş.

Sonra dedim ki annem diyor ki dedim bu neyle almış bunu kaç trilyonluk arsayı? Orada fiyatı filan da yazıyor. Bir küfrediyor, bir küfrediyor. Size hesap mı vereceğim, diye. Ben dedim ki oğlum sen manyak mısın lan, dedim. Hem arıyor, dedim annene göster diyorsun hem de size hesap vermem kapat o zaman lan, dedim. Kapat, seni mi dinleyeceğim, yok kapattım. Akşam dershaneye gidiyorum normalde, haber veriyorum çıkarken, çok konuşma, dedim. Kapattım ben. Sonra ben dedim ki ben çıktım evden. İyi tamam, dedi. Gidince yazarsın dedi. Tamam, dedim. Gittim, yazdım. Bitti, burada ayrıldık. Zaten abisinin olayı olmuştu bir gün önce de.

Sonra şey oldu, biz orada ayrıldık, çünkü bana yazmıyor. Ben de ona yazmıyorum. Ölsün yazmam. Sonra bu bana bir mesaj atmış Instagram'dan. Ben de dedim ki: "senin o Instagram'dan takip ettiğin kızlar ne ya?" dedim. Dedim ki ya senden ne bana koca olur ne de dedim çocuklarıma baba olur. Şu haline tavrına bir bak. Sen bunlara layıksın işte dedim. Engelledim ben bunu her yerden. Sonra bana, başka bir hesap açmış, mesaj atmış. Bilmiyorum o mesajları o mu yazdı, ama bana bir mesajlar yazmış. Sen bana sülük gibi yapıştın, bırak peşimi falan. Dedim ki ne diyorsun be sen. Ben sana hayatında bir kere bile mesaj atmadım. Sülük gibi yapışan da beni bırakmayan da sensin. Ben bayağı ağır konuştum bununla. Engelledim oradan da. Sonra bir ay sonra beni ablası arıyor. Bu büyük ablası bize gelen ablası şey diyor.

Pazar günü ha bu arada diğer ablası beni arıyor. Sen ne biçim bir kızsın. Kim senin yerinde olsa 50 kere kaçmıştı. Senin benim kardeşime bu kadar üzme ne hakkın var. Dedim ki niye kaçıyorum ben ya, dedim. Benim ailem tamam, dedi. Hani süre verdiler senin kardeşin yolundan döndü. Kaçamam, kusura bakma, dedim. Ben babama dedim, öyle boynu bükük annemi, babamı bırakamam senin kardeşin için.

Annesi arıyor sürekli bir ağlamaklı modda falan. Hep bu moddalar. Bu arada eniştesi sürekli beni takip ediyor. Bu iki evli olan eniştesi her yerde karşıma çıkıyor. Yok işte sen niye o renk ruj sürdün. Yok işte niye o kadar dar pantolon giydin. Ben de karısına dedim ki karısı küçük bu arada yani benden 5-6 yaş büyüktü zaten. Dedim ki ben hiç hoşlanmıyorum "***" abinin bu tavırlarından dedim haberin olsun, yani. Gülüyor ha evet işte geçen bana da söyledi. Söyle bir daha öyle ruj sürmesin. Dedim ki ona ne ya dedim. Ondan sonra bir daha sakın karışmasın bana dedim. Bu sırada cezaevinde o bu olaylar olduğunda. Sonra ben ayrılırken cezaevinde dedim ki eniştene söyle dedim her yerde benim karşıma çıkıyor. Nereden beni buluyor anlamıyorum dedim. Tamam, dedi; halledeceğim, dedi. Bu çıkmış eniştesinin kafasına silahı dayamış. Demiş ki bu arada bunları ben anlatmıyorum. Ablasının hoşuna gidiyor kontrol ediyor diye ama bu kontrolden çıktı. Sen benim niye vücuduma bakıyorsun? Ne giydiğime göğsüm mü açık bacağı mı açık?

Ondan sonra diyor ki sen kimsin diyor, o benim karım sayılır filan. Sen diyor nasıl bakıyorsun ki öyle giyindiğine, rujunu, gözünü görüyorsun diyor. Bunların arası açılıyor. Bu arada ablası da bana küsüyor. Sen nasıl bir insansın? Kocama iftira attın diyor. Hayır dedim iftira atmıyorum. Ben bana farklı gözle bakıyor da demedim. Sadece rahatsız oldum. Sana dedim 3 kere söyledim. Sen gülünce ben de söyledim. O arada ablasıyla da aramız bozuldu zaten. Zaten bunların da çok büyük etkisi var benim neredeyse ablalarının ikisiyle de aram bozulmuş oldu. Hani biriyle annemin arası bozuktu, konuşmuyordum ben. Diğeriyle de işte böyle kocası yüzünden bozuldu aramız. Sonra işte şey ablası beni arıyor. Biz seni pazar günü istemeye geliyoruz. Ben dedim ki gelemezsiniz, dedim benim dedim babam sizin oyuncağınız mı ya, dedim. Dalga geçer gibi bir geliyorsunuz şey diyor ben düzelemiyorum ben buyum. Dedim vallahi sen buysan sana Allah çarşına pazar versin ne diyeyim yani. Buysan busun? Hadi bay bay o zaman. Sonra ablası yok biz geliyoruz çok kötü perişan halde dedi. Cumartesi günü “****” ablası başka bir ablası kız bulmuş da efendime söyleyeyim demiş ki ben seviyorum sizin derdiniz ne? Cumartesi günü de değil iki üç gün önce Çarşamba arıyor çünkü beni ablası.

Benim için çok değerlisiniz, çok özelsiniz ama dedi ki sizin ilişkiniz yürümüyor. Yani olmuyor çok teşekkür ederim aradığın için filan. Yine dedim ben de konuşayım, arayayım. Bence dedim arama. “****” aradım. Dedim ki ablana söyle bir daha sakın beni aramasın dedim. O da beni barıştırmaya çalışıyor. Gülüyor filan. Neyse iyi günler dedim kapattım. Normalde arar, şu kapının önünden ayrılmaz gelmedi, daha aramam dedim. Ondan sonra cumartesi diyor kız istemeye gitmişler. Bir hafta sonu bir öğrendim söz bu arada benim haberim yok bana söylemiyor bunları. Bir ay sonra da evlendi. Evlendiği kız da kim? Bir tane akrabaları buna mesaj atıyor, biz çıkıyoruz o zaman. İşte merhaba, methini çok duydum tanışmak istiyorum. Hani neyini methini duymuşsa manyağın. Ondan sonra işte bunlar tanışıyorlar falan. Sonra ben dedim ki bu gece bir daha kız gece üç buçukta mesaj atmış. Selam aklıma geldin yazmak istedim. Ben dedim ki gece üçte bir insan bir insanın niye aklına geliyor? Bir daha dedim buna cevap vermiyorsun. Ben dedim öz teyzelerimin amcalarımın çocuklarıyla konuşamıyorsam sen de konuşmayacaksın dedim. Ayrıca dedim hiç hazzetmedim kızın tavrından falan. Ne demek dedim methini duydum. Senin methini nereden duymuş? O nasıl bir mesaj falan. Neyse bu kıza diyor ki hani bu da terbiyesiz. Kıza yazıyor ki kız arkadaşım konuşmamı istemiyor. Biraz kıskanç. Hani kendi önünü kapatmıyor. Kıza beni öne sürüyor. Kız da benim Instagram adresimi istiyor. Bu veriyor kız bana şöyle bir mesaj işte korkma küçük kız elinden alacağımı mı sandın? Evet ondan sonra işte korkma. Sen bizim konuşmamıza karışacak bir insan değilsin. Biz akrabayız. Ben de tek bir mesaj attım dedim ki sen kendini çok nimetten saymışsın ama dedim.

Ben sadece konuşmanızı istemedim. Hepsi bu. Hoş elimden gidecek biri varsa senin olabilir dedim yani. Ondan sonra iyi günler dedim. Ay kız hâlâ yazıyor. Beni parçalayacak ama. Bir de şey diyor bana Allah'ım diyor hakkından gelen biri çıktı diyor şükürler olsun. Nasıl diyor kıza cevap veremedin ama hayır dedim vermedim. Çünkü çok iğrenç konuştu yani. Elinden alacağım filan ne demek. Tabii ki de cevap vermeyeceğim böyle bir kıza falan. Neyse kız bunun hoşuna gitti bence ki sürekli onu söylüyor nasıl hakkından geldi filan. Sen “****” evlen. Ondan sonra bana bir mesaj ilişkimiz orada sonlandı. Selam beş altı aydır ayrıydık zaten yalan 1 ay olmuştu biz ayrılalı.

Ondan sonra işte sen yazmadın, çizmedin bu senin karakterin hiçbir zaman kendini taşın altına koyan olmadın. Sen hep böyleydin. İşte her zaman yazıp çizen ben oldum. Ondan sonra bu ilişkide böyle bitmiş oldu. Yalnız sana bir şey söyleyeceğim, bu senin hayatım lütfen annene göre yaşama hayatımı. Annenin yüzünden ilişkimiz bitti. İşte ben seni çok sevmişim. İşte bu kızı sevmiyorum demeye getiriyor, diyor ki benim şu an tek isteğim senin mutlu olman ben mutlu falan değilim bakma muhtaç bir annem var o yüzden evleniyorum. Ben de ona bir mesaj attım dedim ki şu an bana yazman bile doğru değil. Açıklamanı nişanına yaparsın, dedim sen artık nişanlı birisisin. Ondan sonra hiçbir şey söylemeyecek misin dedi. Söylemeyeceğim sen söyleyecek bir şey bırakmamışsın zaten. Nişanlanıp bana yazmak nedir. Pazar günü ben nişanlanıyorum bir daha bana yazma demeye getiriyor. Ondan sonra ilk mesajı öyle yazıyor. Ben ilk mesajına cevap vermeyince, sonra ben de dedim ki dedim senin de içinde yokmuş babam dedim sana dedi ki gelsin konuşacağım ben onunla bekliyorum. Gitmedin. Annem dedim dedi ki: Tamam, Nisan'da nişanlanın. Sen dedim kayboldun sen düzelemedin. Bunu yediremedin dedim yani hiç anneme falan suç atma. Şu anda dedim zaten bunları konuşmanın da manası yok. Demek ki yokmuş. İşte biz birbirimizin kıymetini bilemedik. Sen her zaman gururuna yenik düşen oldun öyle dedi ve gitti evlendi. Şu an karısı kapalı ama kafası açık fotoğraflar bile atıyor. Profili herkese açık. Çok değişik şeyler paylaşıyor. Kadına hiçbir şey söylemiyor birbirlerini takip bile etmiyorlar. Çok değişik bir ilişkisi var. Diyorum ki herhalde erkekliği banaydı yıllarca.

Öyle annesi de öldü bir ay sonra evlendikten o şekilde bir şey. Sonra ben kendimi toplayamadım uzunca bir süre. Ya bilmiyorum hani ben bir yandan ondan ayrılmanın verdiği özgürlük çünkü ben zaten özgür bir ailede büyüdüm. Ya ben bugün desem ki baba ben kızlarla Antalya'ya gidiyorum bir haftalığına. Babam tamam der biletini ben alayım öyle bir tip. Markete gidiyorum desem marketteki çocuk sana bakıyor diye gidiyordun diyen bir tip. Sonrasında çok büyük bir boşluğa düştüm. Şey gibi düşünüyordum, kimse beni sevmiyor mu niye kimse beni kıskanmıyor moduna geçmişim.

Hâlâ bir ilişkim yok bu arada. 2 yıldır hiç kimseyle bir ilişki yaşayamadım. Böyle çok fazla denedim ama maksimum 2. günün akşamı devam ettiremedim ilişkiyi yani. Konuşma sürem 48 saati dolduramadım hiç. Sanırım hâlâ kalıntıları yaşıyorum. Her giden insan bir şey bırakmış ve giderken de senden bir şey almış onu öğrendim. Giderken bana korku bıraktı. Hep tehdit edilmekten korkuyorum ve giderken de büyük bir çoğunluğumu aldı bence. Şöyle şuradan bir parçayı aldı. Şu an onu doldurmaya çalışıyorum önce tamamlanacağım, sonra bir ilişkiye başlayacağım. Çünkü yaralı bir şekilde bir ilişkiye başlayıp başka birinin sarmasını istemiyorum. Kendim yaralarımı sarmak istiyorum ama çok güzel bir hayatım var yani şu an "****" hayatımda olsun istemem. Çok özlüyorum bazen çok garip bir şekilde ve bunu ilk defa size söylüyorum bu arada. Çok utanıyorum. Çünkü özlüyorum demekten. Bazen burnumda tütüyor arıyorum onu. Çünkü evet hani kötü bir ilişkimiz vardı. Hep kötü yanlarını anlattım ama bir yandan da tabii ki de bir insanın yanında kalman için senin onu çeken bir şeylerin de olması lazım. Çok güzel zamanlarımız da geçti kötü zamanlarımızın yanında. Ve dert ortağım gibi bir şeydi yani çok fazla arkadaşım olmasını istemediği için her şeyimi o biliyordu. Her şeyimi onunla dertleşiyordum, akıl alıyordum. Bir annem, bir oydu. O gidince böyle bir kanadım eksik gibi kaldım böyle. Ya konuşacak biri yok. Derdimi anlatacak biri yok. Ona

güveniyordum, çünkü sonsuz güveniyordum. Hani ona anlattığım bir şeyi birinden çıkmaz benim iyiliğimi ister biliyordum hani. Biriyle ilgili kendimle ilgili bir şey benim için en iyisi için çabalar diye düşünüyordum falan. Böyle büyük bir kısmım gitti sanki, böyle bilmiyorum belki bir daha hiç sevilmeyeceğim o kadar. Belki daha çok sevilleceğim falan ama benim hayatımda büyük bir çoğunluğu götürdü. Yaklaşık 4 ay boyunca hiç durmadan ağladım. Normalde ağlayabilen bir insan değildim mesela onu bıraktım sonra ilk cezaevine girdiğinde ağlamayı öğrenmiştim. Hiç ağlamazdım yani canım yanardı, ağzım gözüm kan içinde kalırdı ama gözümünden bir damla yaş akmazdı. “****”den sonra ben insanların içinde ağlamaya ben tek başıma bile ağlayamazdım kendime yediremezdim. Ben diyorum ki şu an İstanbul'da ağlamadığım kaldırım taşı kalmamıştır herhalde. Ağlamadığım insan kalmamıştır, hani çok ağladım. Hiç yediremedim. Hâlâ da karısına bakıyorum, merak ediyorum onu falan. Çocuğu olmuş şimdi bir tane.

Bilmem, bazen şey diyorum mesela kendime çok kızıyorum “nasıl diyorum hâlâ evli bir adamı araştırıyorsun bakıyorsun?” Bazen diyorum ki umarım hiç mutlu olamaz diyorum. Ayağın taşa değse benden bilirsin. Sonra kendime kızıyorum, evlendi, gitti, artık sonuçta benle olmayacak.

Umarım diyorum yuvasında mutlu olur. Mesela hep şey diye dua ediyordum. Geçen kendime dedim ki “ne kadar büyük bir insanmışım acımla öyle bir dua ediyorum.” Hep diyordum ki umarım kız. Hani eğer hâlâ beni seviyorsa çünkü ailesinden öyle dönütler almıştım. Umarım kıza bunu hissettirmiyordur, diyordum. Abisi bana şey demişti nişanlanmadan 2-3 gün önce. Sen de ki, abi, bu işi bozun bende barışacağım evleneceğim bu iş bugün bozulur, demişti. Ben demişimdim ki ben bir babanın kızının mutsuzluğu üzerine mutluluk kuramam bitti artık o iş. Hani hiçbir şekilde kabul etmemiştim o zaman da. Bilmiyorum yani hâlâ içimde bir yara ama bir ukde ama kız çok mutluyum. Çok garip yani hâlâ karmaşık duygular, sanırım hâlâ oturmamış ama hep böyle şey gibi birinin yanınızda olması çok güzel. Aynı ilişkiye asla dönmek istemem asla o günleri asla yaşamak istemem hani böyle bir merhabalaşmam olsun isterdim. Bu arada hiç görmedim yıllardır. Ayrıldığımız günden beri hiç karşılaşmadık. Aynı mahallede oturuyoruz. 2-3 apartman ötemde tuttu, şimdi taşındı ama ofisi şurada belki 100 adım ileride. Ofisin önünden geçiyorum hani birbirimizin yani bizim mesela geçen Shell benzinlik var. Benzinliğe girdim. Arkadaşımı gördüm. On beş saniye önce burada arabayı yıkıyordu dedi arkadaşım. Sürekli böyle dönütler oluyor. Mesela geçen markete gittim. Kızın teki dedi ki biraz önce “****” abi buradaydı filan garip bir şekilde hani diyor ya işte karşılaşmayacağınız varsa çıkmaz sokakta bile karşılaşırız hesabı.

2 sene bitti ve hâlâ birbirimizi bir kere bile görmedik. Bilmiyorum o beni gördü mü hani filan ama ben onu hiç görmedim onu biliyorum. Öyle, bir hayat hikâyem var ama şöyle bir şey oldu. Onu da söyleyeyim: bundan sonra hayatıma asla vurdulu kırdılı bir adam almayacağıma kendime söz verdim.

Asla istemediğim bir ilişkinin içinde kalmayacağım. Bunu yapıyorum bu arada uyguluyorum. Mesela bir kızla da olsa herhangi bir yani aileden biriyle de olsa baktım ki içi önce güzel geldi. İçini açtığında kötü ya 5 dakika bile beklemiyorum bir ilişkiyi. Aynı saniye kesiyorum. Çünkü uzattıkça kopmuyor bağlar. Kopmadıkça da daha çok acıtıyor. Böyle bir karikatür var. İpi sıkıyorsun aslında bırakınca gidiyor hani tertemiz. Bırakmadıkça sen çektikçe morarıyorsun

kangren oluyorsun. İlişkilerde böyle bence. Ben bir de normal şiddetin dışında çok fazla psikolojik şiddet görmüşüm. Ne bileyim sosyoloji okudum. Bu kadar kadın hakkını savundum, iste makaleler araştırdım, tezimi onunla yazdım, kadına şiddet ama aslında bunları yaşayan kadınlardan biriymişim. Hem de çok çok acı bir şekilde. Çok küçükmüşüm mesela 17 yaşındaymışım.

Belki şimdiki aklım olsa asla bunlara izin vermezdim. Bilmiyorum belki de duygularıyla da alakalı. Yine izin verebilirmişim de. Ama ya böyle hikayeme dönüp baktığımda en azından artık sadece seçtiğim adamın aileme uygun olmasını, çünkü aileme uygun bir adam demek zaten düzgün, işinde gücünde hani vurdulu kırdılı bir adam olmaması demek. Ben hep şey diyordum ya beni kaldırabilecek mi? Ne seni kaldırabilecek bir adam. Maço bir erkekle olmazmış onu anladım. Çok zor yani kendinden vazgeçmen gerekiyormuş bir yerde. Hele böyle mafyamtrak adamlar içinde bir yere kendini koyup sadece onun için savaşman gerekiyor. Çünkü kendimi düşündüğümde dönüp baktığımda kendini o kadar iğrenç bir konuma koyuyorsun ki adam da seni öyle bir konuma koyuyor. Kendini düşündüğünde zaten o ilişkiyi yaşayamıyorsun.

Kendini bir kenara bırakıp sadece ona adanman gerekiyormuş. Öyle umarım birçok genç kız benim dediğim gibi artık ilişkilerini böyle uzun uzadıya yaşamaz da “****” diyor ya işte karpuzu kestini diyor baktın kabak, yiyecek misin ya yemeyeceksin. Aynı o hesap. Umarım birçok genç kız bunun farkına varır. Artık sosyal medyada falan da böyle çok çok yaygın çok çok öyle şey ne bileyim belki onların etkisi ile falan da daha çok sesimizi çıkartabiliyoruz. Utanmıyoruz. Mesela ben çok utanıyordum. Kimse bilmiyordu bu yaşadıklarımı. İlişkim bittikten sonra anlatmaya başladım. Ha bu arada çok ciddi ataklar geçirip temizlik hastalığım başladı. Ben temizlik hastalığı diyordum ama OKB imiş. Çok ciddi doktorlara gittim. Defalarca bir sürü doktora göründüm ama geçmedi hâlâ da geçmiyor. Deli gibi ellerimi yıkıyordum ve dirseğime kadar. Dokunduğum her şeyden iğreniyordum hâlâ ders ile alakalı kitaplar kaldı. Onun dışında bütün makyaj malzemelerimi attım. Her şeyimi attım. Tokalarımı, kıyafetlerimi takılarımın hepsini gümüş, şu, bu hiç fark etmez. Her şeyi attım sadece kitaplarımı atmadım. Çünkü kitaplarımı hep çizerek okurum. Kitaplarımı dokunamıyorum hâlâ yani içinden bir şey açıp bakmak istesem açıp bakıp ellerimi yıkamaya gidiyorum. Deli gibi ellerimi yıkıyorum. Banyodan saatlerce çıkamıyorum. Şu an düzelmiş halim ama ellerim çok kanıyordu, çok yara oluyordu. Geçmişimi silmeye çalışıyormuşum. Bu bazı cinsel şeylerden de kaynaklanıyormuş böyle ataklar gelebiliyormuş zaten. Öyle bir de onu bıraktı bana sağ olsun hiç iyi bir şey bırakmamış Allah'ın cezası.

Ben bu bölümü okurken sosyolog olarak çalışmak için cezaevlerinde işte yetiştirme yurtlarında falan bu yüzden okudum. Sonra iş bulamadım tabii ki Türkiye şartları çok fazla da sosyal haklara değer verilmiyor.

İş bulamayınca formasyon almıştım. Üniversitede derslerim iyiydi demiştim ya o dönem psikoloji ile yan dal yaptım öğretmenlerimin baskısıyla. Formasyonu almıyordum ben diyordum ki asla ve katiyen milletin çocukları ile uğraşamam yani. Sonra 3 ay falan iş bulamayınca mecbur ücretli öğretmenliğe başvurduğum. Formasyonum falan da vardı. Ücretli öğretmenlik yaptım ilk bir lisede şey özel eğitim kurumunda başladım. Hani demiştim ya bir çocuk var diye hoşlanmıştım. Aynı sınıfta çalışıyorduk. Hâlâ da görüşürüz. Onun yüzünden

harcadım. Çocuk tam bana açılacaktı ki okulun önüne geldi filan. Ondan sonra orada çok güzel arkadaşlıklar edindim şey doğu görevini yapıyordu oraya gelenlerin çoğu çok gençti o yüzden. Yeni atananlar vardı.

Sonra ikinci senemde bir lisede çalışmaya başladım. Erkek lisesinde. Hayatımın en mükemmel yıllarıydı diyebilirim. Evlendiğini duyduğum zamanlar çocukların bir çoğu “****” tanıyor falan şey hatta hocam “****” evlenmiş falan. Böyle aynı tiplemesinde çocuklar zaten. Erkek lisesi falan derken bildiğiniz çocuklardan muhteşem dostluklar elde ettim. İşte hâlâ her Anneler Günü'nde ararlar beni. İşte her Öğretmenler Günü'nde gece saat 12.00 oldu mu 24 Kasım'da. Her doğum günümde kapının önüne gelirler kornaya basarlar falan. Hayatımda yaşayıp yaşayabileceğim en güzel öğretmenlik yılları, en güzel iş deneyimiydi bence. Çocuklarla aramda 3 yaş falan vardı. Çünkü onlar 12. sınıf ben zaten 2 yıllık mezun falan deyince bayağı güzel bir yıldız benim için. Şeyi öğrendim ben oradan; çok zor çocuklarla çalıştım ama mesela çocuk işte madde kullanıyor çok ağır şartlarda falan işte gerçekten konuşunca birçok şey düzeltbildiğimizi gördüm. Mesela bana güveniyordu. Madde kullandığına kadar açıkladığımı biliyorum. 3-4 öğrencimin hâlâ bir şey olsun ararlar ya hocam ne yapalım? Sen söyle onu yapacağım falan. Ondan sonra mesela okulda başka bir öğrencinin bana karşı tavırlarına sinirlenip hep birlikte aşağı indirip dövdükleri falan çok korumacı tiplmeler. Seviyorum ben böyle tiplmeleri ya galiba. Çok adiller yani kendi adalet sistemleri içinde adiller aslında çok adiller demeyim de.

O okuldan giderken ben herkes şey demişti bana 3-5 öğretmen “gerçekten bu okulun genç bir kana ihtiyacı varmış. “Bir tane öğretmen bana mesaj atmıştı ben gittikten sonra hiç muhabbetim yoktu, ben gerçekten öğrencilerle bütün olmayı, öğrencilere iyi yaklaşmanın ne demek olduğunu gördüm falan demiştir. Çünkü ben ilk gittiğimde herkes bana kızılıyordu. Diyordular ki şunlarla muhatap olma, niye sorularına cevap veriyorsun? Bas geç teneffüs senin falan diyorlardı. Ben hep yardım ediyordum onlara falan ne bileyim teneffüsümü ayırıyordum onlara filan ama aslında insanoğlu bence böyle. İnsanlarımız böyle bir yaratık bence konuşarak birçok insanın o inine inebiliyoruz bence. Birçok bence dostluk kazanmışım. Ya şu an belki arasam sürekli beni ararlar falan birçok arkadaşımın daha iyiler ya gerçekten. Dönüp baktığımda belki arasam şu kapının önüne 50 öğrenci gelir yani. Hele bir 10-15 tanesine çok yakınım öyle. Hocam sizi yemeğe götürelim. Hocam size şöyle yapalım hocam öğretmenler günü geliyor. Doğum günlerini asla bensiz kutlamazlar falan. O dönem mesela çok iyiydi ve ben erkek çocuklarını çok severim zaten. Erkeklerin şey olmadığını düşünürüm ya kadınlar arasında bir fitnelik fesatlık bir kıskançlık hep oluyor. Erkekler arasında bu yok ya. Sinirlendiklerini de çok net belli edebiliyorlar birbirleri ile dalga çok ciddi anlamdaki biz kadınlar birbirimizle öyle dalga geçsek herhalde bir daha birbirimizin yüzüne bakmayız. Muhteşem ilişkileri var, lise dostlukları çok güzel.

Onun dışında şimdi aynı okuldayız çok yakınız zaten. 2 yıldır aynı okuldayım. Öyle ya şeyi öğrendim ama okulda mesela herkes iktidara oynuyor. Hani nasıl desem örnek veriyorum bu okulların hepsinden bunu öğrendim bu arada mesela çalışmam çok iyi sürekli çalışmalar yapıyorum. Yani ben ücretli öğretmenlik yapıyorum ama birçok kadrolu öğretmenden hatta birçok öğretmenden çok daha fazla çalıştığımı söyleyebilirim. Çocukları etkinlikler şunlar bunlar sene sonu oluyor müdür benim etkinliklerimi de görüyor yaptıklarımı da görüyor ama

mesela örnek veriyorum bu her parti için geçerli de gerçi örnek veriyorum işte daha böyle muhafazakâr bir parti tutuyorsan, hiç çalışma, ya salak tiplere 5-10 kere şikâyet yemiş bir kadını alıyor işe ya da mesela diğer partiden istedi onun istemiyor falan. Ben iş hayatımda bunu gördüm ya herkes bir çoğunluk iktidara oynaması var birçoğunun da iktidar karşıtlarının da diğer... Çok fazla bölünmüşüz ülkece. Yani biz bir bütün olamıyoruz bir türlü. Artık çok keskin çizgilerle bölmüşler bizi ve bizi bize kırdırıyorlar. Kadının en büyük düşmanının kadın olduğunu gördüm bu süreçte mesela. Mesela bir olayı anlatıyor geçen yaşadık bunu. Kız anlatırken şey diyor canım diyor sen öyle götünde şort giyersen ben diyor dedim ki vallahi kocam baksa haklı. Ben bile bakıyorum. Yani neden haklı ya neden haklı. Dikkatini çekebilir böyle bir bakabilirsin dönersin ama bu taciz boyutuna geliyorsa bu senin kocanın ayıbı. Yani mesela o kadar ayrılmışız ki o kadar birbirimize kinliyiz ki kadınlar olarak da ne bileyim biz çarşafıyı eleştiriyoruz çarşafı bize şey yapıyor. Herkes birbirinin dini durumunu sorguluyor. Kapalı insanlara bakıyorum bir kısmı gösteriş için yapıyor midem bulanıyor. Çok yakın bir arkadaşım, ya kapalıydı, Çanakkaleliler, çok da böyle ailesi bayağı şey bi' tiplere filan kardeşi açık bayağı açıklar hem de annesi falan öyleler. Bir baktım canım işte müdür olabilmek için gerekiyordu müdür oldu tak açıldı falan. Böyle herkes bir şeylerin peşinde oynuyor ama şunu düşünüyorum hep söylerim eğer ben bu kadar kendinden değiştirip ödün vereceksem ben bir yerlere gelmek istemiyorum. Gelmeyeyim kalsın. Bir iş teklifi aldım. Gittim, işte bu gençlik merkezleri var ya. Ben belediyede çalışmak istiyorum normalde oradan belediyeye geçmem çok kolaydı benim. Yani bir sene çalışsam beni mutlaka belediyeye alırlardı. Bana kalkmış diyor ki beni işe gönderen hocam, aman uzun kollu giyin filan. Dedim ki hocam ne uzun kollusu? Ağustos ayındayız dedim ben yanmışım zaten denizden yeni gelmişim dedim ben uzun kollu falan giyinmem. Zaten dedim sıcağım vücudum sıcacık. Ondan sonra neyse dedim tamam kısa kollu giyineyim o zaman. Geldim babama söyledim babam çok sinirlendi. Siktirsinler oradan dedi uzun kollu giyecekmiş bırak gitme hiç dedi görüşmeye falan gerek yok dedi. Senin dedi kimsenin işine ihtiyacın yok dedi. Kendimi o kadar kötü hissettim ki. Dedim ki ben ne yapıyorum. Ben hangi kabın içine girmeye çalışıyorum basit bir iş için. Ertesi gün ikinci görüşmede açık bir şey giyindim gittim. Adam zaten şoka girdi beni görünce böyle sakallı falan tipi böyle bana kalkmış diyor ki hocam burada senin dersten önce diyor anlatacağım şey biz diyor çocuklara şey üniversitelerde diyor yanlış yola kaymamaları için kendi şeylerimizi, hayat görüşleri ile ilgili bilgi vereceğiz. Dedim ki hayır ben ders anlatacağım sanıyordum. Adamla zıtlaşınca beni işe almadı. Hem maaşı iyiydi hem de oradan belediye geçmem çok kolaydı ama bunu yapamadım. Kendimden utanırdım çünkü bunu yapsaydım ama bunu o kadar çok yapıyorlar ki. Çevremde ya çok yakın arkadaşım bir bakıyorum ya 7 düvel. 7 göbek CHP'liler ya böyle CHP yok. Kılıçdaroğlu deyince kızın eli ayağı titriyor. AK Partili bir arkadaşı ona iş ayarlamak istemiş. Bana diyor ki vallahi ben artık AKP'ye oy atacağım. CHP'nin bir şey yapacağı yok. Nasıl CHP'lisiniz be siz o zaman. Niye biri Kılıçdaroğlu'nun ben mesela ben örnek veriyorum işte şunu şunu beğendim. O benim babam gibi diye savunmayı biliyorsun. Sen babana bunu mu yapacaksın. Zaten günümüz ilişkileri sanırım öyle de olmuş. Babasına da yapar artık hani bu tarz insanlar, çok fazla iğreniyorum insanlardan ya şu kalıba sokamadığım insan ya şey farklı kalıpları. Su gibi her kalıpta şekil alan insandan iğreniyorum. İş hayatımda bunu gördüm. Çok ciddi baskılar gördüm. Yani mesela belli bir gruplar var. İşte bilmem o şu sendikaya üye, o bu sendikaya üye. Sendikalar arası bile çok değişik şeyler dönüyor. O gruptan olan kendi içindekini koruyor ya insanız ya bir haklı vardır, bir haksız vardır. Şey der Tolstoy:

insanlar ikiye ayrılır der. İyi insanlar, kötü insanlar. Bizde insanlar 5 bine falan ayrılmış. Tek tek ayrışıyoruz. Kapalı mı, açık mı; kadın mı, erkek mi; cinsiyetçilik zaten başta geliyor. Kapalı mı, açık mı işte şu şu görüşte mi. Müslüman mı, değil mi; namazını kılıyor mu, etmiyor mu, şu şu sendikadan mı, şu şu şey tarikata üye mi? Hop ondan sonra haklı mı haksız mı? Hayır, abi insanların yaptıkları eşit şeylerde değerlendirilmeli.

Sen onun her şeyini bir kenara bırakıp yaptığı şeye bakacaksın. Her şey yok olmuş bu manada. Biz çok bitmişiz bence. Dünyada da böyle mi bilmiyorum ama insanlık olarak bu konuda çökmüşüz bence. Gitgide de çöküyoruz. Herkes birbirinin kuyusunu kazıyor ya anlattığım şekilde. Ben insanlara bir şeylerimi anlatmaya korkar olmuştum. Mesela kendi aramızda konuşuyoruz. Sonra diyoruz ki mesela diğer bir arkadaşım aman onun yanında sakın söyleme müdüre filan söyler. Ya neden ki hani neden ben arkadaşımın yanındayım. Arkadaşım, evet selamlaşıyoruz ama ona bir şey söylemeye korkuyorum. Çok değişik bir şey yaptığımda da böyle şeylerle karşılaştım. Öyle.

Kız. Ben çok bağılım çok çok seviyorum. Bir kıskançlık da duymuyorum. Şöyle bir şey var mesela ben şimdi çalışıyorum ya kendim bir şeyler alıyorum fakat mesela şöyle oluyor.

Sadece şurada mesela işte dün gittik dedim ki baba dedim, babam şey bir şeyler al, dedim. Ona dedim şu kadar paralık aldınız, bana hiçbir şey almadınız. Ben çalışsam da çalışmasam da bu arada “****” çok yaparım, yani kendime bir şey alırken asla dayanmam. Ona da alırım, çok seviyorum. Hiçbir kıskançlık falan yok. Sadece şey var, asla ona alıyorlarsa ne kadarlık aldılarsa bana da aynı değerinde bir şey alacaklar. Kahrolurum almazlarsa. Öyle onun dışında başka aramız çok iyi. Çok naif bir çocuk. Aşırı naif. Bazen ona küfretmeyi falan öğretiyorum. Öğretmene bak. Ya şey, çok naif ve bence artık öğrenmesi gerekiyor liseye geçti. Çünkü o da. Küfürlerin anlamlarını filan bilmiyor. Küfretmek istemiyor ya söyleyemem o kelimeyi diyor ya söyleyemem. İğrençleşme lütfen, filan diyor. Ben sinirli bir karakterim zaten küfürde çok ederim. Yani garip bir şekilde bu arada benim ne babam küfreder ne annem. Babamın en büyük küfrüdür Eşek oğlu eşeğin çocukları. Ondan sonra babam bize bir tek onu söyler. Babam hep eşek oğlu eşeğin çocukları der ya da kızım siz geri zekâlı mısınız? Beni anlamıyor musunuz? Bu ikisi dışında hiç ben babamdan küfür duymadım. Yani düşünüyorum da şu anda gerçekten hiç duymadım. Babam hep der ki “sen erkek gibisin.” Ben senin ettiğin küfürlerden utanyorum.

Ben ederim küfür ya ben mutlu olunca da küfrederim. Öyle bir tiplermeyim. Onların üçü de etmiyor ama evde. Yetiştirmeye çalışıyorum o da etmiyor. Ya sen salak mısın ya etmen lazım bak kızlar da ediyor filan. Benim etmem lazım değil o senin iğrençliğinin sen mahalle kızı gibi konuşuyorsun aynı diyor. Öyle biraz küfürbazım karakteristik özelliklerime gelince çok neşeliyimdir ama girdiğim ortamı baya neşelendiririm. Mesela buluştuklarında ararlar sen yoksun çok boş geçiyor şu an hep derim yani ne maskotunuz muyum ben sizin falan. Öyle...

Şu anda da kendimi buldum bu arada tayt filan giymeye başladım. Deli gibi etek falan giyiyorum. Aşırı rahatım göğsümü falan da açıyorum sonuna kadar. Ondan sonra bayağı baya rahatladım. Yapamadığım her şeyi yapıyorum. Mesela saçlarımı kestirmeme bile karışırdı izin vermezdi. Saçlarım çok uzundu popoma geliyordu neredeyse geçen gittim saçımı kestirdim. Dedim bir daha mı geleceğim dünyaya kısa görmek istiyorsam kestireceğim. Öyle ya.

Bayağı mutluyum aşırı mutluyum. Sadece ara ara duygu değişimlerin oluyor. Mesela belli bir müzik ya da bir yerin önünden geçerken. Bunları da atlatacağım.

Evet hayallerimde çok zengin olmak var diyormuşum. Eskiden paranın benim için hiçbir önemi yoktu. Eskiden dediğim bundan iki sene önceye kadar. Herkes şey derdi tabii babanın durumu iyi senin tuzun kuru “***”da durumu iyi. Ya diyordum ki yemin ederim benle çıkarken de durumu iyi falan değildi ilk başlarda bu arada. Sonradan tabii gayrimeşruya girince çok kazanmaya başladı. Benim için paranın hiçbir önemi yoktu ama bu arada paraya hiç tamah etmem. O para geldiği gibi gider sürekli bende. Şey derim hep” ya ben eğer çalışıyorsam ödülü olmalı ya o para benim ödülüm olmalı ve onunla devam ettirmeliyim hayatımı.” Hani babam hep şey der ya kızım sen 4 sene çalışıyorsun senin bir lira birikmişin yok. Allah aşkına ya böyle olmaz bu kadar har vurup harman savurma. Paranın hiç benim için önemi yoktur ama hayalim demeyeyim de ileride bir gün çok zengin olacağımı biliyorum. Bir dersane açmak vardı bu sene fikrimde. Babam falan yardım edecekti, birlikte açacağım arkadaşımın babası vefat etti. Hiçbir anda sabah konuştuk akşam beyin kanaması geçirmiş vefat etmiş. Zaten ondan ziyade de izin falan alamadık yani bu pandemi başladı falan inşallah bunu gerçekleştirebilirsem bunu gerçekleştireceğim. Gerçekleştiremesem de kendime küçük bir gümüşçü açacağım. Yani normal çalışmaya devam etsem de yaşlılık için öyle bir yer istiyorum. Hep bir gümüşçüm olsun istemişimdir. Ne alaka ama yani biraz... Annem hep diyor ki ne kadar vizyonsuzsun ya “bir insan gümüşçüm olsun diye hayal kurmaz”. Geçen onu diyor annem diyor ki vizyonsuzsun sen, diyor. Hayır ya dedim benim hayalim gümüşçü kurmak. Size ne? Küçük bir gümüşçü. Yaşlılık dönemlerimde artık bir 45-50’den sonra zaten çalışmayı düşünmüyorum bu arada çok yaşayacağımı, hiç düşünmem. Hep 35’ime geldiğimde öleceğimi söylerim.

Evet küçüklüğümde beri söylemişim bunu. Zaten bu arada çok yaşamak istemem. Ondan sonra eğer çok yaşarsam filan da 40 yaşına kadar bile çalışmayı düşünmüyorum. Bir yerde bırakacağım ve bir sahil kasabasına filan daha böyle çok sakin bir yere, mutlu olacağım bir yere yerleşip gümüşçü açacağım. Hayalim bu ne alakaysa. Takıları çok seviyorum onla alakalı olabilir. Onun dışında mesela şey var ya kendime BMW almak istiyorum. Babamla belki 10 kere araba almaya çıktık ama yani babam şey diyor “benim diyor sana katabileceğim para bu.” Tabii para şeyler yükselmeden önce babam dedi ki “***” ben maksimum 40 lira verebilirim, üstünü de sen tamamla ne almak istiyorsan al. Kredi çek. Tabii benim hiçbir zaman yemedi. Rahata alışmışım galiba. Bir de babamın dediği arabaları ben istemiyorum. Bana basit küçük arabalar gösteriyor. Ne bileyim deli gibi Range Roverlar, BMW’ler filan istiyorum ama onları imkânsız. O yüzden de rüyamda görürüm şimdilik ama alacağım sonrasında biliyorum.

Bu arada hayatımda mesela bir erkek anlamında bakayım mesela bir daha şöyle söyleyeyim, düzgün bir ilişkim olacağına inanmıyorum. Çünkü ben artık ilişki boyutunu çok fazla aştım. İstemiyorum da açıkçası hayatıma birini alıp onun dertleriyle uğraşmak, birini düzeltmeye çalışmak bu beni çok yoracak ve ben hazır değilim. Evlenmek de istemiyorum. Biriyle aynı evde kalıp onun o pis ayaklarını filan görmek istemiyorum. Hatta şey diyorum ya ne kadar salakmışım ya ben “***”ken çok mu seviyormuşum acaba yaşım mı küçükmüş? Hem iyi ki evlenmemişim ya sürekli çamaşır falan yıkayacağım ya benim şurada ütülerim duruyor bir aydır hani ütülemediğim kendi ütümü. Annemle ütülerimiz ayrı. Ben onun ütüsünü beğenmiyorum. O da sen kendin ütüle o zaman, diyor. Ben biraz da kendi ütümü yapamayan bir insanım. Bir

de ben sürekli ona bakmak zorundaymışım gibi bir empoze edilmiş. Sanki küçük çocuk. İşte 20 yaşına kadar anası bakıyor 20 yaşından sonra ben ne alaka ya istemiyorum. Hayatım da düzgün, babam hep der mesela annem de kızım düzgün biri olmayacaksa hiç olmasın. Yani babam diyor ki kal babanın evinde. Sanki zaten burada rahatın yerinde. Ben yataktan çıkmam çoğu zaman yatak bu durumda. Dersi bile orada işlediğim zamanlar oluyor.

Bütün gün film izleyip kitap okurum. Annem kahve getirir yapar. Kahve yaptım sana der. Hiç kimse karışmıyor bana hani, evlenip kalkıp gidip bir hurra şeyin içine düşmektense mesela eğer şu an çıkıyor olsaydım o yalvarsa da ben istemezdim. Yani o dönemler annem istemiyormuş gibi oldu ama ben annesiyle falan yan yana oturmayı bile kabul etmezdim. Bir kere annesi çok pis bir kadın. Ölmüş kadının arkasından konuşmak istemem ama aile olarak pisler. Ya ben buna mesela ben çok titizim. Bunu kaldıramayabilirdim mesela bu klasik ben dayak yiyeceğim demek oluyor yani bu. Sen anneme öyle mi dedin falan. İyi ki de olmamış.

Hayalimde evleneceğim adamın artık çok böyle şey düzgün karakterli, minnoş huylu, beni sevecek birini istiyorum. Ya benim ruhumu okşasın. Hani beni çok sevmesine gerek yok, çok âşık olsun falan da istemiyorum. Sadece saygılı olsun istiyorum. Ben saygısız bir ilişkinin içinde 6 sene paramparça oldum çünkü. Parçalarımı daha yeni yeni topluyorum. Arkadaşlarım şey diyorlar sen çok sinirliydin.

Çok sinirliydin olaylara tepkilerin çok değişti. İnsanlara daha sakince cevap veriyorsun. Bağırmadan, kavga etmeden bazı olaylara cevap vermiyorsun. Bir bakış atıp kalkıyorsun falan. Belki de sinirimi, öfkemi kusamadım “***” ya da yediğim dayakları filan o şekilde mi artık bende başkalarını mı döküyordum ne olduysa.

Amcam var benle yaşıt. 5 yaş ya var aramızda ya yok. Eşi de benle yaşıt. Halamla yine 10 yaş falan var aramızda ama arkadaş gibiyiz. Sürekli akşam, sigara kahve yapmaya oraya giderim ya da diğerine giderim. Böyle aile ortamımız çok şey, çok iç içeyiz yani. Biri bir sokak aşağıda oturuyor. Biri 2 sokak, yanda oturuyor. 5 dakika yürüme mesafesinde herkes. Öyle yani

Ha bir kış bahçesi yapmayı planlıyorum. Eğer çok zengin olursam güzel bir kış bahçesi yapacağım. Sabah akşam orada kalacağım falan. Bir de Range Rover ya da BMW alacam param olursa. Ev almayacağım. Babam şey diyor ya sen anca böyle hayal kurarsın. Alacaksın küçük bir Clio’yu önce araba kullanmayı öğrenirsen BMW’yi alırsın zaten. Hani şey diyor zaten alamazsın da.

Bu arada şöyle bir şey yapacağım şimdi mesela yüksek lisansa başlıyorum bu dönem. Evleneceğim deyip gitmediğim yüksek lisansa şimdi gidiyorum. Biraz utana sıkıla. Ne kadar salakmışım ya hoca bana diyor ki yapma etme bak diyor çok iyi referans mektubunu ben yazacağım. Yok hocam ben evleneceğim. Ya ne demek ben evleneceğim. 3 tane Prof. vardı o dönem biz üniversitedeyken. Üçüyle de aram çok iyiydi. O adamları görmeye falan gitmedim mesela, çok nankörmüşüm. Yani hâlâ ilişkiyi devam ettiriyor olabilirdim. Mesela biri bana asistanım ol, falan diye çok söyledi. Yüksek lisansını yap diye ama kaldığım yerden devam edeceğim bunları düzenleyeceğim yani. Öyle İnşallah hayallerim gerçek olur ve umarım inşallah böyle bir sürü güzel çiçek kız yetişir. Bir sürü ülkemiz böyle dolup taşar yani şu kadın

üniversiteleri falan olmaz. Umarım geriye gitmeyiz sürekli ilerleriz. Böyle umarım birinin hayatına dokunur bu konuşma.